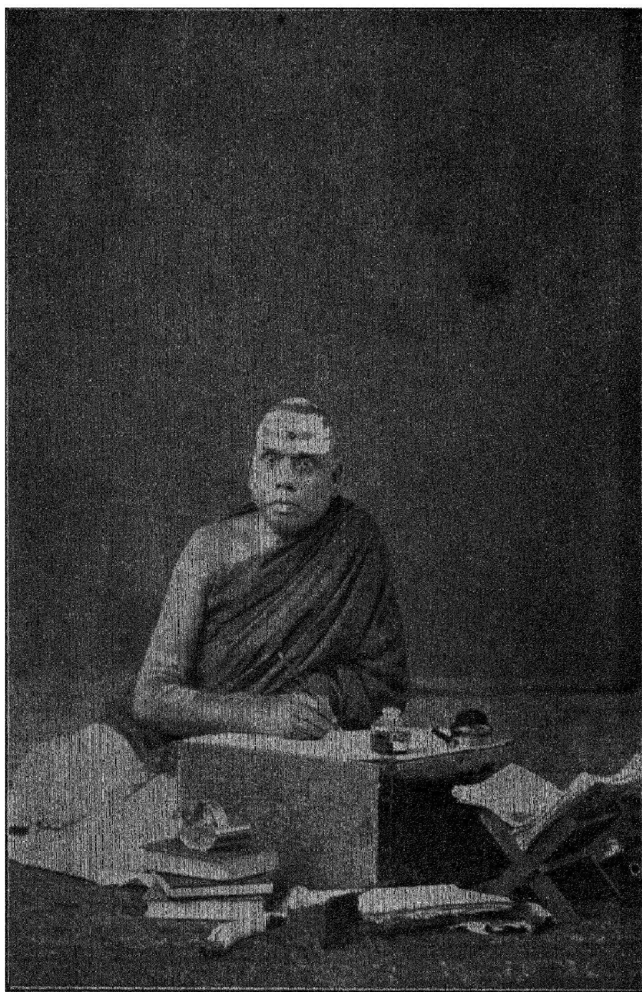

ಹೊಸಕೆರೆ ಚಿದಂಬರಯ್ಯ

ಶ್ರೀಗೋವರ್ಧನಮಠದ ಜಗದ್ಗುರುಸ್ವಾಮಿಗಳ ವಿಚಾರಸರಣಿಯನ್ನು
ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ

ವೇದಾಂತದ ರೂಪರೇಖೆ

ಲೇಖಕ

ಹೊಸಕೆರೆ ಚಿದಂಬರಯ್ಯ

ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿವಿವೇಕ, ವೇದಾಂತವಿಚಾರದಗುಟ್ಟು, ಭಗವದ್ಗೀತಾ
ಸಾರವಿಚಾರ, ಆರ್ಯಧರ್ಮಪ್ರದೀಪ, ಅನುಭವಾಮೃತದ ಟೀಕು,
ಗೀತಾರ್ಥಚಂದ್ರಿಕೆ, ಪಂಚದಶೀತತ್ತ್ವಾರ್ಥ, ಗೀತೆಯ
ತಿರುಳು, ವೇದಾಂತದಜೀವಾಳ, ಗೀತೆಯ ಕೈಗನ್ನಡಿ,
ಮಕ್ಕಳ ಕೈಗೀತೆ - ಮೊದಲಾದವುಗಳ
ಗ್ರಂಥಕರ್ತ

ಭಕ್ತಬಂಧುಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಬಸವನಗುಡಿ (ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ)

ಪ್ರಕಾಶಕ.

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎಸ್. ಸಿ. ಹೊಸಳಿ, ಬಿ. ಎ., ಬಾರ್ ಅಟ್ ಲಾ

ಮೊದಲನೆ ಮುದ್ರಣ ೧,೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು

ಬೆಲೆ : ೦—೫—೦

ಇದರ ಪ್ರತಿಗಳು ದೊರೆಯುವ ಸ್ಥಳ:

ಹೊ ಸ ಳಿ ಪ ಬ್ಲಿ ಷಿ ಂ ಗ್ ಹೌ ಸ್

(ಕ್ಲಾರೆಂಡನ್ ಹಾಲ್)

6, ಹಲ್ಸೂರು ರೋಡು, : ಬೆಂಗಳೂರು ದಂಡು.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳ ಶಾಂಕರಭಾಷ್ಯದಮೇಲೆ ಒಂಬತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ **ಶ್ರೀ ಗೋವರ್ಧನ ಮಠಾಧೀಶ ಶ್ರೀಮತ್ಪರಮಹಂಸೇತ್ಯಾದಿ ಬಿರುದಾಂಕಿತ ಶ್ರೀಭಾರತೀಕೃಷ್ಣತೀರ್ಥಸ್ವಾಮಿಪಾದರು** ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದ ಪೀಠಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ಒಂದುದಿನ ಬರೀಕುತೂಹಲದಿಂದ ಓದುವದಕ್ಕೆ ಮೊದಲುಮಾಡಿದೆನು ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಅದನ್ನು ನಾನು ವೇದಾಂತಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರ ಮುಂದೆಕೂಡ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟೆನು. ಆಗ ಅವರು ಹೋಗಿರುವ ದಾರಿಯೂ ಅವರ ಕೆಲವು ಯುಕ್ತಿಗಳೂ ಉದಾಹರಣೆಗಳೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡವು. ಅವುಗಳ ಸವಿಯನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆಲ್ಲ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆದ ಕೆಲವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ನಾನು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಆಗಿದು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿ ಈ ಗ್ರಂಥದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಎರಕವನ್ನು ಹೊಯ್ದಿರುವೆನು

ಈ ಗ್ರಂಥವು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಮಾತುಗಳ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಗಳ ಗದ್ದಲದಿಂದ ಸೆಕೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡದೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವ ಯುಕ್ತಿಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯಿಂದ ತಂಪಾಗುವಂತೆ ಶಾಸ್ತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಮನೋಹರವಾಗಿ ತಿಳಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿ ಇರುವದು. ಆದರೂ ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ತೂಕಕ್ಕೆ ಹಾಕಿನೋಡುವ ಈ ಗ್ರಂಥದ ವಿಚಾರವೇ ಬಹು ಗಂಭೀರವಾದ್ದರಿಂದ ಇದು ಕಟ್ಟುಕಥೆಗಳಂತೆ ಓದಿದೊಡನೆ

ಗುಳಕ್ಕನೆ ಗಂಟಲೊಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದುಬಿಟ್ಟೀತೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆನು. ಏಕೆಂದರೆ: ಇದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗದಂಥ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯ. ಇದನ್ನು ಒಮ್ಮುಖವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಓದಬೇಕು. ಇದರ ಒಂದೊಂದಗಳು ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕಷ್ಟು ಮನಸ್ಸು ಹುರಿಗೊಳ್ಳುವದು.

ಜೀವ, ಈಶ್ವರ, ಜಗತ್ತು - ಈ ಮೂರರ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒರೆಹಚ್ಚಿ ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಇದು ಬಹು ಒಳ್ಳೆ ಒರೆಗಲ್ಲು. ಎರಡನೆಯದೆಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಹಾರಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದು ಬಲವಾದ ಸುಂಟರುಗಾಳಿ. ದುಃಖಮಯವಾದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದೇ ದುಃಖದ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದಿರುವ ಸಿದ್ಧಿಯುಂಟಾಗುವದಕ್ಕೆ ಇದು ಮಹಾಮಂತ್ರ. ನರನನ್ನು ನಾರಾಯಣನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಇದರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಇದನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡವರಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವದು. ಈ ಫಲವನ್ನು ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ವಾಚಕರು ಉತ್ಸಾಹಗೊಳ್ಳಬೇಕು.

ವೇದಾಂತವೆಂಬುದೆಲ್ಲ ಬರೀ ಕುರುಡುನಂಬಿಕೆಯ ಮಾತೆಂದು ಅದನ್ನು ಉದಾಸೀನಮಾಡಿ ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರವು ಮಾತ್ರ ಯುಕ್ತಿಗೆ ಹೊಂದುವ ಮಾತೆಂದು ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಆದರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರವು ಯುಕ್ತಿಗೆ ಹೊಂದುವದೆಂಬ ಮಾತಿನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರವೂ ನಿಜ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಆದರಿಸುವದು ಯೋಗ್ಯವೆ ವೇದಾಂತವೆಂಬುದೆಲ್ಲ ಬರೀ ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಯ ಮಾತೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವದು ಮಾತ್ರ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಯುಕ್ತಿಗಳು ಆಗಾಗ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿರುವ ಯುಕ್ತಿಗಳ ಬೇರುಗಳು ಪಾತಾಲದವರೆಗೆ ಬೆಳೆದಿರುವ ಈಶ್ವರನ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗದಂತೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುವದಕ್ಕಾಗದಂತಿರುವವೆಂದು ಈ

ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಓದುವವರು ಮನಗಾಣುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದು ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕಡಿಮೆಯದಲ್ಲ. ಇದರ ತಿರುಳಿನ ಬೆಲೆಯಂತು ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆದರಣೀಯವಾದದ್ದು. ಗ್ರಂಥದ ಆದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಬ್ಬರ ಮಾತುಗಾರಿಕೆಯು ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪೋಷಿಸುವದಕ್ಕೆ ಸಾಕು.

ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದರೆ ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರವು ಯಾವದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವದೊ ವೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರವೂ ಅದನ್ನೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವದು. ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಜಗತ್ತೆಂಬುದೊಂದು ನಿಜವಾದದ್ದಾಗಿ ಇರುವದೆಂದು ಮೊದಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಶಕ್ತಿವಿಶೇಷಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವವು. ವೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರವು ಜಗತ್ತಿನ ಇರುವಿಕೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೆ ಒರೆಹಚ್ಚುವದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವದು. ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿಚಾರವು ಕೊನೆಮುಟ್ಟಿಯೂ ಇಲ್ಲ; ಕೊನೆಮುಟ್ಟುವ ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ. ವೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರವು ತನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿ ಜಗತ್ತಿನ ಕೊರಳಿಗೆ 'ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಲ್ಲದಿರುವ ಇದರ ಇರುವಿಕೆಯು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುವ'ದೆಂದು ಅದರ ಇರುವಿಕೆಯ ಬೆಲೆಯ ತಾಳಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿರುವದು ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಶಕ್ತಿವಿಶೇಷಗಳ ಸ್ವರೂಪದ ವಿಚಾರವು ಮುಖ್ಯ. ವೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಕಾರಣವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಹೇಳುವ ಸಡಗರದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಇರುವಿಕೆಯ ವಿಚಾರವು ಗೌಣ. ಇಷ್ಟೇ ಭೇದ. ಅಂತು ಎರಡಕ್ಕೂ ಜಗತ್ತೇ ವಿಷಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ವೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರವು ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಹೆಚ್ಚಿನದೂಕೂಡ ಆಗಿರುವ

ದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವದು. ಆದಕಾರಣ ಎಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಈ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಆದರದಿಂದ ಉದಾರಾಶ್ರಯವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು.

ಇಂಥ ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ **ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬಿ.ಎ. ಮತ್ತು ಬಾರ್ ಅಟ್ ಲಾ ಪದವೀಧರರಾದ ಎಸ್. ಸಿ. ಹೊಸಳಿಯವರು** ವಹಿಸಿದ ಉತ್ಸಾಹಾತಿಶಯವು ತುಂಬ ಅಭಿನಂದನೀಯವಾಗಿದೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು
ಧಾತು - ಶ್ರೀಶಂಕರಜಯನ್ತಿ

ಹೊಸಕೆರೆ ಚಿದಂಬರಯ್ಯ

ಈಗ ನಾವು ಯಾವ ಮೇಲುಪಙ್ಕ್ತಿಗಾದರೂ ಪಶ್ಚಿಮದ ಕಡೆಗೇ
ಕಣ್ಣು ಹಾಕುತ್ತೇವಲ್ಲವೆ ?

ಮನುಷ್ಯನ ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಬರೀ ಭೌತಿಕವಿದ್ಯಾಚತುರತೆಗಿಂತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ (ಆತ್ಮವಿಚಾರದ) ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಅಗತ್ಯವೆಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕೆ ಅವೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಮುಗಿಲುಮುಟ್ಟಿದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಬ್ಬರ ನಿನ್ನೆಮೊನ್ನೆಯ ಮಾತುಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ !

ಚಾರ್ಲಿ ಚಾಪ್ಲಿನ್:—ನಾನು ಇಪ್ಪತ್ತನೆ ಶತಮಾನದ ಈ ಯಂತ್ರಯುಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳೇನೇ ನನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆಂಬುದು ನನ್ನ 'ಮಾಡರ್ನ್ ಟೈಂಸ್' ಎಂಬ ಹೊಸ ಚಲನಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿದೆ.

ಗೆಳೆಯ:—ಮನುಷ್ಯನ ಕೈಗೆ ಈ ಶಕ್ತಿಯು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದೊದಗಿದೆ. ಶಕ್ತಿಯೇನೋ ಕಂಡರಿಯದ ಕೇಳಿ ಅರಿಯದ ಯೋಚಿಸಿ ಅರಿಯದ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಆತ್ಮಾವಲಂಬಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಂತಹ ಒಂದು ಶಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ ; ಆದರೆ ಒಂದು ಇಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೂ ಲೀನವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಯಂತ್ರಗಳಿಂದ ಬೇಕುಬೇಕಾದದ್ದೆಲ್ಲ ಆಗಿಬಿಡುವದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಬೇಡವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಫಲವೇನಾಗಿದೆ ?, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಮಾನಸಿಕ ಉದರವ್ಯಾಧಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಈ ಅನಾರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ **ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಬೇಕು.**

—ತಾಯಿನಾಡು ೧೧-೪-೩೬

ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿರುವ ಆತ್ಮವಿಚಾರವೇ ಆ ಮಾನಸಿಕ ಉದರವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಕಳೆಯುವ ಪರಮೌಷಧ !!!

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ

ಶ್ರೀಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ

ವೇದಾಂತದ ರೂಪರೇಖೆ

ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದದ್ದು

ಆಗತ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಂದಾನೊಂದು ವಿಚಾರವಿದೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವದೇ ಇಲ್ಲ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಅದರ ಅಗಾಧವಾದ ಆಳವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆ ಹಿಡಿದವರಾಗಿ ಬಹುಬೇಗ ಅದನ್ನು ಕೈಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಹಾಮಹಾ ವಿವೇಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಸ್ರಕ್ಕೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ತಿಳಿಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ ಅದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅಂಗಯ್ಯೊಳಗಣ ನೆಲ್ಲಿಯಕಾಯಂತೆ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ಅದರಿಂದುಂಟಾಗುವ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಹಾಯಾಗಿ ಓಲಾಡುವನು. ಆ ವಿಚಾರವು ಅಂಥದ್ದು ಅದರ ವಿಷಯವು ಇತರಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಉತ್ತರದಂತೆ ಏನೋ ಒಂದು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ವ್ಯೈಗರೆಯುವದಿಲ್ಲ. ಅದು ಆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೊಡಗೊಂಡ ಅವನನ್ನು ಆನಂದದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವದಲ್ಲದೆ ಉಳಿದ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗಳಂತೆ ಹಾರಿಹೋಗದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದುಕೊಂಡೇ ಇರುವಂಥದ್ದಾಗುವದು. ಅದರ ಫಲವು ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿರುವದರಿಂದಲೆ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸವು ಬಹು ಸಾಹಸದ ಮಾತಾಗಿ ಕಾಣುವದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೆ ವಿವೇಕಿಗಳಾದ ಯಾರಾದರೂ ಇದರ ಮಾತನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತಲೆ ದಡ್ಡರ ಎದೆಯೊಡೆದು

ಹೋಗುವದು. ಇದು ಇಂಥ ಒಗಟಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇಂಥದ್ದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯುಂಟೆಂಬ ಮಾತೇ ಒಂದು ಒಗಟಾಗಿರುವದು. ಬಹು ಜನರ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ತಲೆಯನ್ನು ಎತ್ತಲಾರದಿರುವದೇ ಹಾಗೆ ತೋರುವದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಹೀಗೆ ಇದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯದ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತದಿರುವಂಥದ್ದೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಮಕರುಣಾಳುವಾದ ವೇದಪುರುಷನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದನ್ನು ನೆನಪುಗೊಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ **ಕಠೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಚಿಕೇತನೆಂಬುವನ** ಮುಖದಿಂದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸಿರುವನು. ನಚಿಕೇತನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಮೂರು ವರಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಹುದೆಂದು ಯಮನು ಅವನಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ನಚಿಕೇತನು ಅದರಂತೆ ಎರಡು ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಮೂರನೆ ವರವನ್ನು ಕೇಳುವ ಸಮಯ ಒದಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವನು ಅದನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಅವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ 'ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಜೀವನು ಇರುವನೊ ಇಲ್ಲವೊ?' ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಹೊರಬಿದ್ದಿದೆ. ಇದರ ಉತ್ತರವು ನಚಿಕೇತನಿಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ಅಗತ್ಯವಾದದ್ದೆಂದಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಗೂ ತಿಳಿಯಲೇಬೇಕಾದದ್ದು. ಉಪನಿಷತ್ತು ನೆನಪುಗೊಟ್ಟಮೇಲಾದರೂ ನಾವು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು.

ಮೇಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕಾಣಹೋಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದದ್ದೊಂದಿದೆ. ಜೀವರೆಲ್ಲರೂ 'ನಾನು, ನಾನು' ಎಂದು ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿರುವರಷ್ಟೆ. ಈ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜೀವನು ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದೂ ತಾನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವನೆಂದೂ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವವ

ನೆಂದೂ ತನ್ನ ನೆಲೆಯನ್ನು ತಾನು ತಿಳಿಯದೆ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನ ವ್ಯವಹಾರವೆಲ್ಲ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ತಳಹದಿ ಇಲ್ಲದ ಆರಮನೆಯಂತೆ ಕಟ್ಟುತ್ತ ಹೋದಷ್ಟೂ ಉರುಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿರಾಶೆಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಡಿಸದೆ ಮತ್ತೇನಾದೀತು? 'ನಾನು' ಎಂಬದರ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದರೆ ಶರೀರವೆಂದು ಬಹುಬೇಗ ಹೇಳಿಬಿಡಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದರ ಕಂದು ಹೊರಬೀಳುವದು. ನಮ್ಮ ಶರೀರವು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರತಪ್ಪಿ ಮಲಗಿರುವಾಗ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೋಗುವದು, ಬರುವದು ಮೊದಲಾದ ಎಷ್ಟೋ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವಷ್ಟೆ. ಆಗ 'ನಾನು' ಎಂಬದರ ಸ್ವರೂಪವು ಆ ಶರೀರವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲೇಬೇಕಾಗಿ ಬರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ 'ನಾನು' ಎಂಬದರ ಸ್ವರೂಪವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ತನ್ನ ನೆಲೆಯೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡುವ ಕುರುಡು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಏಳುತ್ತ ಬೀಳುತ್ತ ಗಾಸಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವದೇ ನಮ್ಮ ಹಣೆಯ ಬರೆಹವಾಗಿದೆ. ಈ ನಮ್ಮ ದುರ್ದಶೆಯನ್ನು ನಾವು ದೂರಮಾಡಿಕೊಂಡ ಹೊರತು ನಮಗೆ ಸುಖದ ಆಸೆ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ನೆಲೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ಅರಿಯಬೇಕು. **ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸರು** ಕೂಡ ತಮ್ಮದೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ

'ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ? ಮುಂದೆಲ್ಲಿ ಪಯಣ?'

ಎಂಬ ಪಲ್ಲವಿಯನ್ನು ಹಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ನಾವು ಗೊರಕೇ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಕಣ್ಣು ಹೊಸಕಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಮೊದಲುಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದೇನೆಂದರೆ: ನಾವು ಹೊರಗೆ ಕಾಣುವ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಿಜವಾದದ್ದೆಂದು ನಂಬಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತ ಎಷ್ಟೋಸಲ ಧಕ್ಕೆಯನ್ನು ತಿಂದು 'ಅಯ್ಯೋ! ತಿಳಿಯದೆ ಮೋಸಹೋದೆವು!!' ಎಂದು

ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇವಲ್ಲ! ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಮೋಸವಾಗುವದುಂಟೆ? ಜಗತ್ತು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿಲ್ಲದೆ ಒಮ್ಮೆ ಸುಖದ ರೂಪವನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ದುಃಖದ ರೂಪವನ್ನೂ ತಾಳುವದೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅದರ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ಎಂದಾದರೂ ತೂಕಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದ್ದೇವೆಯೆ? ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯು ಗಿಲೀಟಿನ ಒಡವೆಯನ್ನು ಅಪರಂಜಿಯೆಂದು ತಿಳಿದು ನಡೆದವನ ಗತಿಯಂತೆ ಆಗಿರುವದೆಂದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಾಕ್ಷಿಯು ಆಗಾಗ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಲೆ ಇದ್ದರೂ ನಾವು ಅದನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಜಗತ್ತು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿಯೂ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವದಲ್ಲದೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ತನಿನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಸೆಲೆಯೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವದನ್ನು ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಂಡರಂತು 'ಈ ಜಗತ್ತು ಹುಟ್ಟಿದೆಯೋ? ಇಲ್ಲವೋ?' ಎಂದು ಸಂಶಯವಾಗುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಹುಟ್ಟುವಿಕೆಯನ್ನೂ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನೂ ಕುರಿತು ನಾವು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವದು ಅಗತ್ಯ.

ಹೀಗೆ-ಜೀವರ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಮಾಡುವದರೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದರ ವಿಚಾರವೂ ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ: ಏನಾದರೊಂದು ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕುವಾಗ ಎಂಥ ಕಲ್ಲುಮನಸ್ಸಿನವನಿಗಾದರೂ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ದಂಡಿಸುವವರು ಯಾರೋ ಇರುವರೆಂದು ಒಳಗೇ ಎದೆ ಡವಗುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅದರ ಗುಟ್ಟು ಎದ್ದು ಕಾಣುವಂತೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಓದಿನ ಸೆಲೆ ಇಲ್ಲದವನ ಬಾಯಿಂದ ಕೂಡ ದೇವರೇ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕೆಂದು ದೇವರ ಹೆಸರು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ದೇವರೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವನೆಂದೂ ದೇವರೇ ಕಾಪಾಡುವನೆಂದೂ ಎಲ್ಲರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ದೇವರ ಸ್ವರೂಪವೇನು?

ಕುಂಬಾರನು ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಂತೆ ಅವನು ಜಗತ್ತನ್ನು ಏತರಿಂದ ಮಾಡಿದನು? ದುಃಖಮಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರುವ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಾವು ಅವನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸುಖಮಯವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾದೀತೆ? ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕು ? ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ದೇವರ ನೆರವು ದೊರೆತರೆ ಜಗತ್ತು ಸುಖಮಯವಾಗುವದೆಂದು ಗೊತ್ತಾದರಂತೂ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮಹತ್ತ್ವವು ತನ್ನ ತುಟ್ಟತುದಿಗೇರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಈಶ್ವರ, ಜೀವ, ಜಗತ್ತು - ಇವರ ಸ್ವರೂಪ ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿರುವದು

ಈ ಒಗಟುಗಳನ್ನು ಒಡೆಯುವದಕ್ಕೆ ವೇದಾಂತವೇ ಗತಿ

ಈ ಒಗಟುಗಳನ್ನು ನಾವು ನಾವೇ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯ ಬಲದಿಂದ ಒಡೆಯುವದೆಂಬುದು ಆಗದ ಮಾತು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ನಿಂತು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಾದರೆ ಬುದ್ಧಿಯು ತನ್ನ ಬಾಲವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲ್ಲಾಡಿಸೀತು. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಮೂರು ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವ ಮತ್ತು ಈಶ್ವರ ಎಂಬ ಎರಡಂತು ಅಂಥವುಗಳಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ ಜೀವನಿರುವ ಶರೀರವು ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲವೆಂದು ಮೊದಲೇ ನೆನಪುಗೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಶರೀರಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವದಾಗಿ ಒಳಗಿರುವ ಚೈತನ್ಯವು ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪ. ತನ್ನನ್ನು ತಾನೆ ಕಾಣಲರಿಯದ ಕಣ್ಣು ತನ್ನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ಜೀವನನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಂಡೀತು ? ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವಸ್ವರೂಪವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನೆಂಬುವನಂತು ಪುರಾಣದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರುವನೇ ಹೊರತು

ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಬಂದು ವ್ಯವಹಾರಮಾಡಿದ್ದು ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಜೀವ ಮತ್ತು ಈಶ್ವರ ಎಂಬೆರಡು ವಸ್ತುಗಳೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕದೆ ಇರತಕ್ಕವುಗಳು ಇವುಗಳ ಮುಂದೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಆಟವು ನಡೆಯಲಾರದು

ಇನ್ನು ಜಗತ್ತೆಂಬುದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಕಾಣತಕ್ಕದ್ದೇನೋ ಅಹುದು. ಇಷ್ಟುಮಾತ್ರದಿಂದ ಬುದ್ಧಿಯು ಅದನ್ನು ತೂಕಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯಲಾರದು ಏಕೆಂದರೆ: ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ನಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆಯು ಮಹಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುವ ಪರಮಾಣುವಿನಂತೆ ಇರುವದು ನಾವಿನ್ನು ಹೇಗೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ತೂಗಲಾದೀತು ! ಜಗತ್ತು ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯು ಜಗತ್ತು ಹುಟ್ಟುವದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಹೋಗುವದು ಸಾಹಸದ ಮಾತು ಆದರೂ ಜಗತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಕಾಣಬರುವದಾದ್ದರಿಂದ ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಅದರ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಣುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿ ಎಷ್ಟೋ ದೂರ ಮುಂದುವರಿದಿರುವರು. ಆದರೂ ಅವರಿಗೆ ಅದು ನಿಲುಕಿಲ್ಲ ಮುಂದೆಯೂ ನಿಲುಕಲಾರದೆಂದೇನಾದರೂ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಹೋದರೆ ಅದು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಸೊಗಸುವದಿಲ್ಲ ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಅವರು ಅದರ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದರೂ ಜಗತ್ತೆಂಬುದೊಂದಿದ್ದೇ ಇರುವದೆಂದು ಮೊದಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಅದರ ಬದಲಾವಣೆಗಳೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹಾಯಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೆಣಕುವದಕ್ಕೆ ಅವರು ಹೋಗುವ ಸೂಚನೆ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಅದಕ್ಕೂ ಕೈಹಾಕಿದರೆ ಅದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕದ ವಿಷಯವೆಂದು ಮನಗಾಣುವದರ ಹೊರತು ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲ.

ಏಕೆಂದರೆ: ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕುವದೆಂಬ ಮಾತು ಬರೀ ಎಚ್ಚ ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದಾಗಿರುವದು ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕುವದೆಂಬ ಮಾತಿದ್ದರೂ ತನಿನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಂತು ಅದರ ನೆಲೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಇನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಕನಸುಗಾಣು ತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕಾಣು ತ್ತಿರುವರೆಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರದ ಜಗತ್ತು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಂ ತಾಗುವದೆಂಬ ಮಾತೇ ನಿಲ್ಲುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹಾರಿಸುವದಕ್ಕೆ ಹೋಗು ವದೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಎಚ್ಚರದ ಜಗತ್ತು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣುತ್ತಲೆ ಇರುವದು ನಿಜವಾದರೂ ಯಾರ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಯೂ ಅದು ಬಂದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ ಎಚ್ಚರದ ಜಗತ್ತು ಎಚ್ಚರವೆಂಬ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇಣಿಕಿ ನೋಡಲೂ ಆರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೀಗಿರುವ ಜಗತ್ತಿನ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಾಣುವದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆಂದೂ ದಕ್ಕುವ ಮಾತಲ್ಲ

ಹೀಗ ಜಗತ್ತಿನ ಬುಡವನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ನೋಡುವದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಆಗದ ಮಾತಾದ್ದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಈ ವಿಚಾರ ದಲ್ಲಿ ತಲೇಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವೆಂಬ ಮಾತೊಂದು ಕಡೆ ಇರಲಿ ತಮ್ಮ ಆಟದ ಬಯಲಾದ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಾವು ಯಾವವಸ್ತುಗಳ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಿಶಾಚನರ್ತನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವವೊ ಅಂಥ ವಿಷಯಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ತಾವು ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ಎದೆಗೊಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಲಾರವು ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಹೇಳಿದರೂ ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಇರುವ ದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡಿ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಕಾಣ ಬರುವವರಷ್ಟೆ. ಈ ದಂಪತಿಗಳು ತನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳೆಂದು ಬೆಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ತೋರಿಸಿ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಹೇಳಲಾದೀತೆ ? ಆ ದಂಪತಿಗ ಳಿಂದ ತಾನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ ? ಹಾಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವ

ದಾಗಿದ್ದರೆ ಕುಂತಿಯ ಮಗನಾದ ಕರ್ಣನು ತನ್ನನ್ನು ರಾಧೆಯ ಮಗನೆಂದೇಕೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು ? ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ನುಡಿಯುವ ಸಾಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಹುರುಳಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೆಂಬ ಪ್ರಮಾಣವು ಜಗತ್ತಿನ ಬುಡವನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಲಾರದು

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕಿಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೊರಟರೆ ಅನುಮಾನ ಪ್ರಮಾಣದ ಹಣೆಯ ಬರೆಹವೂ ಅಷ್ಟೆ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅದರ ಜಂಬಲದಿಂದ ಊಹೆಗೆ ನಿಲುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು ಅನುಮಾನ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇ ತನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ತಾನು ನಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಅದರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗಡವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಲೆ ಎತ್ತುವ ಅನುಮಾನದಲ್ಲಿನ್ನೇನು ಕೆಚ್ಚಿದ್ದೀತು ?

ಅನುಮಾನವನ್ನೂ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನು ಶಬ್ದವೆಂಬ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಗತಿ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ತನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು ಯಾರೆಂಬುದೂ ತನಗೆ ಎರಡನೆಯವರಿಂದಲೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು ಆದರೆ ಎರಡನೆಯವರ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಭರವಸವನ್ನಿಡವದರಲ್ಲಿಯೂ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೋಸವಾಗುವದುಂಟು. ಕರ್ಣನು ತಾನು ರಾಧೆಯ ಮಗನೆಂದು ಎರಡನೆಯವರ ಮಾತಿನಿಂದಲೆ ತಿಳಿದಿದ್ದನು ಆದರೆ ಆದು ತಪ್ಪೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ದಿನದ ಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ: ಕರ್ಣನಿಗೆ ರಾಧೆಯನ್ನು ತಾಯಿಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿದವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತವರೂ ಅಲ್ಲ; ಅವನಿಗೆ ನಿಜವನ್ನೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದವರೂ ಅಲ್ಲ ಕರ್ಣನು ರಾಧೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಕರ್ಣನನ್ನು ರಾಧೆಯ ಮಗನೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು ಅವನ ಹುಟ್ಟಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಿತ ಕೃಷ್ಣನು ಅವನಿಗೆ ನಿಜವನ್ನೇ ತಿಳಿಸ

ಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವವನಾಗಿ ಅವನ ನಿಜತ್ವವನ್ನು ಬಯಲಿಗೆ ತಂದನು. ಹೀಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದವರಾಗಿ ನಿಜವನ್ನೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆನ್ನುವವರ ಮಾತೇ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣ ಎಲ್ಲ ನಡೆವಳಿಕಗಳಿಗೂ ಇದು ತಾಯಿಬೇರು

ಈಶ್ವರ, ಜೀವ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತು - ಈ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಅಂಥ ಮಾತೇ ಪ್ರಮಾಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಅಂಥ ಮಾತುಗಳ ಗುಂಪನ್ನು ವೇದಾಂತವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ವೇದಾಂತವೆಂದರೆ ವೇದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳೆಂದರ್ಥ. ವೇದವು ಯಾರಿಂದಲೂ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳ ಗುಂಪಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ಪುರುಷನ ಲೋಪದೋಷಗಳ ಸೋಂಕು ಆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು ವೇದವು ದೇವರ ಬಾಯಿಂದಲೆ ಬಂದದ್ದೆನ್ನುವರು ದೇವರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲ್ಲವನೆಂದೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿಸುವವನೆಂದೂ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವರು ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮೋಸದ ಸೆಲೆ ಇಲ್ಲ. ವೇದವು ಈ ದೇವರ ಬಾಯಿಂದ ಬಂದದ್ದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ ಅದು ಯಾರೊಬ್ಬರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಬಂದದ್ದಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತಿಗೆರಡಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿಗೂ ನಿಲುಕದ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ವೇದವೇ ಪ್ರಮಾಣ. ವೇದಾಂತವು ಈಶ್ವರ, ಜೀವ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತು ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಪರೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುವದು

ವೇದಾಂತದ ಮೇಲೆ ಭರವಸವನ್ನಿಡುವದೆಂಬುದು ಒಂದು ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಮಾತಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು ವೇದವು ತಾನೊಂದು ಹೊಸಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದರೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ಭರವಸವನ್ನಿಡುವದು ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ತಾನು ಹೇಳುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು

ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಯಲ್ಲ, ನಿಜವಾದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ. ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕೆ ವೇದಾಂತಕ್ಕೇಕೆ ಶರಣು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ತೋರಬಹುದು. ಆ ಯುಕ್ತಿಗಳು ವೇದಾಂತಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕೇ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ತಾನಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತುವಂಥವುಗಳಲ್ಲ ಇನ್ನು ಆ ಯುಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಹಾಕುವ ಬೇರೆ ಯುಕ್ತಿಗಳೂ ಇದ್ದರೆ ಗತಿಯೇನೆಂದು ಹೆದರಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ ಆ ಯುಕ್ತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಅನುಭವವೆಂಬ ಬಲವಾದ ಅಡಿಗಲ್ಲಿನಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವವುಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಕವಲಿಸುವದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಅನುಭವದ ಮಾತಿಗಾದರೂ ವೇದಾಂತದ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವೇಕೆಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಆ ಅನುಭವಗಳು ಕೂಡ ವೇದಾಂತವು ತೋರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವವೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳ ಸುಳಿವೇ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದಲೆ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯಪಂಡಿತರು ಜಗತ್ತಿನ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಮುಂದುವರಿಸಿದರೂ ಕೆಲವು ಅನುಭವಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಮುಂದಿಡುವ ವೇದಾಂತದ ನೆರವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅವರು ನಮ್ಮ ವೈದಿಕಮಹರ್ಷಿಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಲಿಲ್ಲ ಈಗ ನಾವು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ತತ್ತ್ವವು ಅನುಭವಕ್ಕೂ ಯುಕ್ತಿಗೂ ಹೊದಿಕೆಯಾದದ್ದಾದ್ದರಿಂದಲೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿವೈಭವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪಂಡಿತರು ಕೂಡ ಆ ತತ್ತ್ವದ ಎಷ್ಟೋ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವರು.

ಈ ತತ್ತ್ವದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಮತದವರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳಿರುವಾಗ ವೇದಾಂತದಲ್ಲೇನು ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯೆಂದರೆ: ಅವೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಪುರುಷನ ಬುದ್ಧಿಯ ಲೋಪದೋಷಗಳ ಸೋಂಕಿನಿಂದ ಕೂಡಿದವುಗಳು ; ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ಅದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಆ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ 'ನಾನು ಹೇಳುವ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಇದರಂತೆ ನಡೆಯಿರಿ' ಎಂದಿದೆ ವೇದದಲ್ಲಿ 'ಈ ಮಾತು ಯುಕ್ತಿಗೂ ಅನುಭವಕ್ಕೂ ಹೊದಿಕೆಯಾಗಿರುವದರಿಂದ ಇದರಂತೆ ನಡೆಯಿರಿ' ಎಂದಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ: ಇಂಥ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರ ಗಳಿಗೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ದೇಶವೇ ತೌರುಮನೆಯೆಂದು ಜಗತ್ತಿನ ವಿಚಾರ ಪರರೆಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿರುವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದವರಿಗೆ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಮುಂದುವರಿಯುವದು ಹೆಚ್ಚು ಉಳಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿನವರಿಗೆ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕೆಂಬ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಹೆಚ್ಚು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ತತ್ತ್ವ ವಿಚಾರದ ಹಂಬಲೂ ಇರುವವರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿರುತ್ತಾರೆ ಆದ್ದ ರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಇವರ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರದ ಬಾಯಾರಿಕೆಯ ವೇಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ತತ್ತ್ವ ವಿಚಾರದ ಉಪದೇಶವನ್ನೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿ ರುವನು ಹೀಗಾಗಿ ಈಶ್ವರ, ಜೀವ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತು ಇವುಗಳ ವಿಚಾರವು ಪರಮದಯಾಳುವಾದ ಆ ದೇವರು ನಮಗೆ ನಿಜವನ್ನೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಹೇಳಿರುವ ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ವಾಗಿ ಇಳಿದು ಬಂದಿರುವದು ಪರದೇಶದವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಈ ಲೋಕದ ನೆಮ್ಮದಿಯಾದ ಬಾಳಿಕೆಯ ಬಾಯಾರಿಕೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾದ ನಡೆನುಡಿಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಿ ಊಟದೊಳಗಿನ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಂತೆ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರದ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವನು. ಹೀಗಾಗಿ ಆ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಳಿದುಬಂದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದ ರಿಂದ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಒಗಟುಗಳನ್ನು ಒಡೆಯುವದಕ್ಕೆ ವೇದಾಂತವೇ ಗತಿ.

ವೇದಾಂತದ ತಾತ್ಪರ್ಯ

ಸೃಷ್ಟಿಗಿಂತ ಮೊದಲಂತು ಈಶ್ವರನೊಬ್ಬನೇ ಇದ್ದನೆಂದೂ ಎರಡನೆಯದೇನೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಆಸ್ತಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯವುಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಬೇಕಾದರ ಮೊದಲನೆಯುದನ್ನು ಒಂದನೆಯುದೆನ್ನಬೇಕಾಗುವದು ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ಒಂದನೆಯುದೆನ್ನಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲನೆಯುದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಹೆಸರಿಡಬೇಕಾಗುವದು ಎರಡನೆಯವುಗಳೇ ಇಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವದಕ್ಕ ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತವಾದ ಯಾವ ಹೆಸರೂ ಇರುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಎರಡನೆಯದಿಲ್ಲದ್ದೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮುಖವಾಗಿ ಒಪ್ಪುವದು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರುವದೆಂಬ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಜೀವರು ಮತ್ತು ಬಗೆಬಗೆಯ ವಸ್ತುಗಳು ಎಂಬ ಭೇದಗಳುಳ್ಳ ಎರಡನೆಯವುಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವವು ಆದರೆ ಈ ಭೇದಗಳು ನಿಜವಾದವುಗಳೆ? ಮೊದಲಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದು ಈಗ ತಲೆ ಎತ್ತಿರುವದು ಹೇಗೆ ನಿಜವಾದದ್ದೆನಿಸೀತು? ನಿಜವಾದದ್ದೆನ್ನುವದು ಹಿಂದೆಯೂ ಈಗಲೂ ಮುಂದೆಯೂ ಇರುವದಾಗಬೇಕು ಹುಟ್ಟಿದವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸಾವು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿಯೇ ಇರುವದಲ್ಲ! ಇನ್ನು ಭೇದಗಳನ್ನು ಸುಳ್ಳಾದವುಗಳೆನ್ನೋಣವೆಂದರೆ ಎದುರಿಗೆ ಕಾಣುವವಲ್ಲ!' ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಿರುವದು. ಈ ಯೋಚನೆಯನ್ನೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದವರು ಅದರ ಕೊರೆತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಹಾಯಾಗಿರಬಹುದು. ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳು ಹಾಗಿರುವದಕ್ಕಾಗುವದಿಲ್ಲ. ದೇವರು ನಮಗೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವದೇಕೆ? ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುವ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಪಶುಪಕ್ಷಿಗಳೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ನಾವು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗು

ವದಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲೇಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಈಜಗತ್ತನ್ನು ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಚಿಂತೆ

ಈ ಎರಡನೆಯವುಗಳೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ನಿಜವಾದವುಗಳೇ ಎಂದು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಸಂಥಗಳವರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುವರು. ವೇದವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವ ಕೆಲವರು ಕೂಡ ಅದೇ ಹಿಮ್ಮೇಳವನ್ನು ಹಾಡುವರು ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೊಂದು ಸಂಶಯದ ಸಿಬುರೇಳುತ್ತದೆ ಕಾಣುವ ಎರಡನೆಯವುಗಳೆಲ್ಲ ಕಾಣುವಂತೆ ನಿಜವಾದವುಗಳೆಂದು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಗ್ರಂಧಗಳೇಕೆ ತಲೇಹಾಕಬೇಕು? ಅದರಲ್ಲಿ ದೇವರ ಮುಖದಿಂದ ಬಂತೆಂಬ ವೇದವು ಎಳೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೂಡ ತಾನಾಗಿ ತಿಳಿಯುವ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿರುವದೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದವನೊಬ್ಬನು ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತಾಗುವದು ವೇದಾಂತಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಯಿಹಾಕಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುವದುಂಟು. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಹಲ್ಲಿಗೂ ನುರಿಯದಂಥ ಗಡುಸಾದ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರವಿರುವದೇ ಅದು ಗಟ್ಟಿತಲೆಯ ಪರಂಪರೆಯವರಾದ ಕೆಲವರಿಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿರುವದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಎರಡನೆಯವುಗಳೆಲ್ಲ ನಿಜವೆಂದು ಹೂಂಗುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲಿನ್ನೇನು ಹೆಚ್ಚಿನ ತೂಕವುಳ್ಳ ವಿಚಾರವಿದೆ? ಇದುವರೆಗೂ ಅಂಥದ್ದೇನೂ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳೂ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವೇದಾಂತವುಕೂಡ ತಲೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಹೀಗಾಗುವದು ಯಾರಿಗೂ ಸರಿದೋರುವದಿಲ್ಲ.

ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರದವರು ಜಗತ್ತಿನ ಇರುವಿಕೆಯ ನಿಜತ್ವದವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಲೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೊ ಹಾಗೆ ಮತಾಂತರದವರ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳೂ ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಲೋಕದ ಬಾಳಿನ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಯಸುವವರಿಗೆ ಈ

ವಿಚಾರದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನೆತ್ತದೆ ಇರ ಬಹುದು ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನ ಇರುವಿಕೆಯ ಬುಡವನ್ನೇ ಅಲ್ಲಾ ಡಿಸುವದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಬಯಸುವವ ರಿಗೆ ನಿರಾಶೆಯೇ ಗತಿಯಾದೀತೆಂಬ ಹೆದರಿಕೆಯೂ ದೇವರಿಗೆ ತಲೆ ದೋರಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲಿಯವರು ಆ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ತಲೆಗೊಡಬಲ್ಲವ ರಾಗಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ನಮ್ಮ ವೇದಪುರುಷನು ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಕ್ಕೇ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನೇ ಹತ್ತು ಕಡೆಯಿಂ ದಲೂ ನೋಡಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವನು ಆ ಸಿದ್ಧಾಂತವೇನೆಂದರೆ

(೧) ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಮೊದಲು ಹೇಗೆ ಎರಡನೆಯದಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಇತ್ತೋ ಹಾಗೆ ಈಗಲೂ ಮುಂದಕ್ಕೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಎರಡನಯದಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಇರುವದು ಈಶ್ವರನೊಬ್ಬನೆ ನಿಜವಾಗಿರುವ ವಸ್ತು

(೨) ಬೇರೆಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಜೀವರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವವನೂ ಆ ಈಶ್ವರನೆ ಆಕಾಶವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿ ಸಿರುವಂತೆ ಈಶ್ವರನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವನು. ಆ ಆಕಾಶವು ಬೇರೆಬೇರೆ ಗಡಿಗೆಗಳ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾದ ಗಡಿಗೆಯ ಬಯಲುಗಳೆಂಬಂತೆ ಈಶ್ವರನೇ ಬೇರೆಬೇರೆ ದೇಹಗಳ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾದ ಜೀವರೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವನು.

(೩) ಬಹುಬಗೆಯೆಂಬುದೆಂದೆಂದಿಗೂ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ನಿಜವಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯವುಗಳೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರನ ಮಾಯೆಯಿಂದಾಗಿರುವ ಬರೀ ತೋರಿಕೆ. ಬಹುಬಗೆಯನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ಕಾಣುವವನು ಸಾವಿ ನಿಂದ ಸಾವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಎರಡನೆಯವೆಂಬವುಗಳೆಲ್ಲ ಹೆದರಿಕೆಯ ತೌರೂರುಗಳು.

(೪) ಕಾಣುವ ಎರಡನೆಯವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರಭಾವನೆಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ ಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕು.

ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ತಪ್ಪಾದ ಅರ್ಥ

'ಯಾವ ಭೇದವೂ ಇಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಈಗಲೂ ಇರುವದಾ
ನಮಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಭೇದಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿರುವದೇಕೆ?
ರ, ಜೀವ, ಜಗತ್ತು ಎಂಬ ಮೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದರ ಪರಕೆ
ದ ಜೀವನಿಗೂ ಈಶ್ವರನಿಗೂ ಭೇದ, ಒಬ್ಬ ಜೀವನಿಗೂ
ಬ್ಬ ಜೀವನಿಗೂ ಭೇದ, ಈಶ್ವರನಿಗೂ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಭೇದ,
ರಿಗೂ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಭೇದ, ಜಡಗಳಿಗೊಂದಕ್ಕೊಂದು ಭೇದ -
ಐದು ಬಗೆಯ ಭೇದಗಳು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತ ಭೇದವಿಲ್ಲದ
ಯನ್ನು ಮರೆಮಾಡುವವು ಇದಕ್ಕೇನು ಗತಿ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ
ತಾನಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವದು. ಈ ಭೇದದ
ರಿಕೆಯು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಸರುಳ್ಳವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಚಂದ್ರರು ಕಾಣು
ಇರುವದು ಇದರ ಒಣ್ಣವನ್ನು ಬಯಲಿಗೆ ತರುವವಕ್ಕೆ
ಚೆ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ನಲೆಯನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯುವದು
ಅಗತ್ಯವಾಗುವದು. ತಮ್ಮ ನೆಲೆಯೇ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ
ಇನ್ನೊಂದರ ನೆಲೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಂಡಾರು? ಆದ್ದರಿಂದ
ನಾವು ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊ
ಣ

'ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಾನು,-ನಾ'ನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆವಷ್ಟೆ.
ನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಸ್ತುವೇ ನಮ್ಮ
ಪ. ಅದು ಯಾವದು? ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ದೇಹವನ್ನು ನಾ
ವದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಏಕೆಂದರೆ: ನಾನುನಾನೆನ್ನುವಾಗ ಎಲ್ಲರೂ
ಮ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಕೆಂಪು, ನಾನು
- ಎಂಬ ಮುಂತಾದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ 'ನಾನು' ಎಂಬ
ಗೆ ಶರೀರವೇ ಅರ್ಥ. ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಮಾಡದಿರುವಾಗ ಈ

ಅರ್ಥವು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಂಡರೂ ವಿಚಾರದ ಕಡೆತಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಇದು ಧೂಳಿದ್ದು ಹೋಗುವದು. ಏಕೆಂದರೆ :

(೧) ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆನ್ನುವಾಗ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವು ತಿಳಿಯುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಬೇಕು. ಶರೀರಕ್ಕೆ ಅದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವು ಶರೀರವಲ್ಲ

(೨) ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿದ್ದೆನೆಂದು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವೆವಷ್ಟೆ ಎಚ್ಚರದ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಯಿತು ನಮ್ಮ ಶರೀರವು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವದು ಅದು ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವು ಶರೀರವಲ್ಲ

(೩) ನಮ್ಮ ಶರೀರವು ಮುಕ್ಕಾಗದೆ ಇದ್ದರೂ ಅದರೊಳಗೆ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಓಡಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಹಿತಚಿಂತಕರೆ ಆಗ ಅದನ್ನು ಸುಟ್ಟೋ ಹೂಳಿಯೋ ಬಿಡುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶರೀರವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲ.

(೪) ನನ್ನ ಶರೀರವು ಸುಂದರವಾದದ್ದೆನ್ನುವಾಗ ನನಗೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ನನ್ನದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶರೀರವು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾಗಲಾರದು.

ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಒಳಹೊಕ್ಕು ಹುಡುಕಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಶರೀರವನ್ನು ನಾನಲ್ಲವೆಂದು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಒಳಹೊಕ್ಕು ಹುಡುಕಿದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವವು. ಏಕೆಂದರೆ: ನಾನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ-ಎನ್ನುವಾಗ ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ ಮೊದಲಾದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ನಾನೆಂದಂತಾಗುವದು. ವಿಚಾರವನ್ನು ಮುಂದು ಮಾಡುತ್ತಲೆ ಅವುಗಳು ನಾವಲ್ಲವಾಗುವವು. ಏಕೆಂದರೆ:

(೧) ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆ ಮನಸ್ಸು ಬೇರೆಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ನಾವು ನೋಡಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ನೋಡುವ ಮತ್ತು ಕೇಳುವ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಲಾರವಾದ್ದರಿಂದ ಅವು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವುಗಳಲ್ಲ

(೨) ನಾನು ಹೀಗೆ ಊಹಿಸುತ್ತೇನೆನ್ನುವಾಗ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವು ಊಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಬೇಕು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಅದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವು ನಮ್ಮ ಆತ್ಮವಲ್ಲ

(೩) ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನೇನನ್ನೊ ಕಂಡೆನೆಂದೂ ಕೇಳಿದೆನೆಂದೂ ಹೇಳುವೆವಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವವು ಅವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಏನನ್ನೂ ಕಾಣಲೂ ಇಲ್ಲ; ಕೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವು ನಮ್ಮ ಆತ್ಮವಲ್ಲ

(೪) ಕೆಲವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಕೆಟ್ಟುಹೋದರೂ 'ನಾನು, ನಾ'ನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲದಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಆತ್ಮವಲ್ಲ

(೫) ನನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೆನ್ನುವಾಗ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯೆಂದಂತಾಗುವದರಿಂದ ಅವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲ

ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಒಳಹೊಕ್ಕರೆ ಪ್ರಾಣವಾಯುವೆದ್ದು ಕಾಣುವದು ವಿಚಾರದ ಮುಂದೆ ಅದೂ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ

(೧) ನಾವು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕಳ್ಳರು ಹೊತ್ತು

ಕೊಂಡು ಹೋಗುವದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಅದು ಸುಮ್ಮನಿರುವದು. ಅದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಲ್ಲ

(೨) ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೊರಕ್ಕೂ ಒಳಕ್ಕೂ ಓಡಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುವದರಿಂದಲೂ ಅದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲ.

(೩) ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಗಳೆನ್ನುವಾಗ ಅದು ನನ್ನದೆಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವದರಿಂದಲೂ ಅದು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಲ್ಲ.

ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಒಳಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಹೋದರೆ ಅಂತಃಕರಣವೆಂಬ ವಸ್ತು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಭಾಗಗಳು ತೋರುವವು. ಮುಂದಿಟ್ಟ ಪತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಗತಿಯ ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯಗಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಬಂದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ರಿಜಸ್ಟರ್ ಮಾಡುವ 'ಸಬ್-ರಿಜಸ್ಟ್ರಾರ್' ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯಂತೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಹೇಳಿದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದು ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಒಂದು ಭಾಗ. ಮುಂದೆ ಬಂದ ವಾದದಲ್ಲಿರುವ ಪತ್ರದ ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಹೇಳುವ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನಂತಿರುವದು ಬುದ್ಧಿಯೆಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗ. ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ, ನನಗೆ ಹೀಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ - ಎನ್ನುವಾಗ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಎರಡು ಭಾಗಗಳುಳ್ಳ ಅಂತಃಕರಣವೆಂಬ ಒಳಗಣ ಸಾಧನವು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವದು. ವಿಚಾರದ ಮುಂದೆ ಅದೂ ಅಡಗಿ ಹೋಗುವದು. ಏಕೆಂದರೆ:

(೧) 'ನಾನು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಒಳ್ಳೆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆನು' ಎನ್ನುವಾಗ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆಯುಂಟಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸೂ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲ.

(೨) ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಿತ್ತೆನ್ನುವಾಗ ನನ್ನ ದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಸ್ತು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ದ್ದಾಗಲಾರದು

ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕಿಟ್ಟು ಒಳಗೆ ಹುಡುಕಿದರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲದ ಶೂನ್ಯಸ್ಥಿತಿ ತೋರುವದು ತನಿನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಯಾಗಿ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ನಾವು ಇದ್ದೂ ಎರಡನೆಯದೆಂಬುದಿಲ್ಲ ದಿರುವ ಮಾತ್ರವನ್ನು ನಮಗೆ ಗಂಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಇರು ವಿಕೆಯನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವದು ನಾಚಿಕೆಗೇಡು

ದೇಹವೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಜಡವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆ ಸಾಧನಗಳು. ಅವೇ ನಾವಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಗುಂಪನ್ನು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವೆನ್ನೋಣವೆಂದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವದು ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಬೇ ಕಾದೀತು ಹಾಗಾಗುವದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಆ ಗುಂಪೂ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲ

ನಾನೆಂಬ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವು 'ಇರುವಿಕೆ'

ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಕುಶಲತೆ ಬಹಳ ಬೇಕು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅದರ ತಪ್ಪಾದ ಅರ್ಥವನ್ನೇ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮುಗ್ಗರಿಸಿ ಮೂರು ಉರುಳಾಗುತ್ತಿರುವರು. ಅದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಹೇಳುವ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವೇದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಮೀಸಲು. ಬರೀ ಅದರ ಮಾತೆಂದು ಯಾರೂ ಹೂಂಗುಟ್ಟಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ. ಆ

ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡ ಎದ್ದು ಕಾಣುವದು. ತನಿ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದೇಹ ಮೊದಲಾದ ಯಾವದೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಾನೆನಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ವಸ್ತು ಒಂದೇ ಒಂದಾಗಿರುವ ಅನುಭವವನ್ನು ಮರೆಯ ಬಾರದು. ದೇಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಆಗ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥಗಳಾಗಲಾರದೆ ಹೋದವು. ಆಗಲೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ

ಅದನ್ನು ಈಗ ನಾವು ಇಂಥದ್ದೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೊಂದು ದಾರಿ ಇದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸುಖಕ್ಕೆ ನೆರವಾ ಗುವಳೆಂದು ಹೆಂಡತಿಯಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ; ತನ್ನ ಸುಖಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗು ವನೆಂದು ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ; ತಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವ ರೆಂದು ತಾಯಿತಂದೆಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ; ತಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವದೆಂದು ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಹಣದ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ. ಹೀಗೆ ನಾವು ಯಾವದನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದರೂ ಅದು ನಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆ ನೆರವಾ ಗುವದೆಂದೇ ಇರುವದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರ ತಾನು ತನಗಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುವ ಹೆಂಡತಿ, ಗಂಡ, ಮಕ್ಕಳು, ಹಣ ಮೊದಲಾ ದವುಗಳಿಗಿಂತ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತನಗೆ ಅತಿಪ್ರೀತಿಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗು ವದು. ಆ ತನ್ನ ಅತಿಪ್ರಿಯವಾದ ಸ್ವರೂಪವು ತನ್ನ ಪೂರ್ಣತೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಇರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ ಬಯಕೆಯೂ ಹುಟ್ಟುವ ಸಂಭವವೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅತಿಪ್ರಿಯವಾದದ್ದು ಪೂರ್ಣವಾಗಿರು ವಾಗ ಇನ್ನೇತರ ಬಯಕೆಯುಂಟಾದೀತು! ಆದರೆ ಈಗ ಬಯಕೆ ಗಳು ಒಂದರಮೇಲೊಂದು ಹುಟ್ಟುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆ ನಮ್ಮ ಅತಿಪ್ರಿಯವಾದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲಕೆಲವು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಕ್ಕು ಹೋಗಿರಬೇಕೆಂದು ತೋರುವದು. ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮೈಗೂಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಹೆಣಗಾಟವಾದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಬಯಕೆ ಗಳಿಂದಲೆ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪದ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಬೇನೆ

ಯಿಂದ ಬೇಸತ್ತವನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಕಾಯಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬಯಸುವಂತೆ ಹೇಗೊ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದವರಂತೆ ಆಗಿರುವ ನಾವು ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಬಯಸುವವರಾಗಿರುವೆವು. ಪೂರ್ಣತೆಯಿಂದ ಜಾರಿರುವ ನಾವು ಪೂರ್ಣತೆಗೇರುವವರಾಗಿರುವೆವು ನೀರಿನಿಂದ ಅಗಲಿ ಬಂದಿರುವ ಮೀನಿಗೆ ನೀರಿನಮೇಲಿರುವ ಅತಿಪ್ರೀತಿಯ ಬಯಕೆಯು ಅದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವ ಸ್ವರೂಪದ್ದೆಂಬದನ್ನು ನೆನಪುಗೊಡುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಅತಿಪ್ರೀತಿಯ ಬಯಕೆಗಳು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನೆನಪುಗೊಡುವವು. ಅತಿಪ್ರೀತಿಯ ಬಯಕೆಗಳು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಬಯಸುವವುಗಳಾಗಿರುವವೆಂಬದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒರೆಗಲ್ಲಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಅದರ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಚ್ಛಿಸುವರು. ನಮ್ಮ ಸರಿಯಾದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾವಿರುವಾಗ ಯಾರೂ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 'ಏಕೆ ?' ಎಂದು ಕೇಳುವದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೋಡಿ. ನಾವು ದುಃಖವನ್ನು ಪಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅದರ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಚ್ಛಿಸುವರು ನಾವು ಎಂದಿನಂತೆ ಇದ್ದರೆ ಯಾರೂ ಅದರ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳುವದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ದುಃಖವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲವೆಂದಾಗುವದು. ಇದನೆಲ್ಲ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಯಾವದರಮೇಲೆ ಅತಿಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೊನೆ ಇಲ್ಲದ ಬಯಕೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದೊ ಯಾವದು ಯಾರಿಗೂ ಎಂದೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಲೆಯದೆನಿಸುವದಿಲ್ಲವೊ ಅದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವೆಂದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಹುಟ್ಟುಗಟ್ಟಬಹುದು.

ಈ ಲಕ್ಷಣದಂತೆ ನೋಡಿದರೆ ಮೊದಲು 'ಇರುವಿಕೆ'ಯೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ. ಹೇಗೆಂದರೆ :

(೧) ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತಾನು ಬಹುಕಾಲ ಬದುಕಿರಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುವನು. ಪ್ರತಿನಿಮಿಷದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಯುವವರನ್ನು ಕಂಡರೂ ತಾನು ಮಾತ್ರ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರಿರುವವರೆಗೂ ಇರುವವನೆಂದೇ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇರುವಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ

(೨) 'ನಾನು' ಎಂಬ ಕರ್ತೃಪದದೊಡನೆ 'ಸಾ' ಧಾತುವಿನ ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಎಂದೆಂದೂ ಕೂಡಿ ನಡೆಯುವದಿಲ್ಲ ನಾನು ಸತ್ತಿದ್ದೆನು, ನಾನು ಸತ್ತೆನು, ನಾನು ಸತ್ತಿರುವೆನು, ನಾನು ಸತ್ತಿದ್ದೇನೆ—ಎಂಬ ಮಾತುಗಳೆಂದಿಗೂ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಾವನ್ನು ತಾನು ಕಾಣುವದು ಹೇಗೆ? 'ನಾನು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದರೂ ಸಾವಿನ ಸಂಕಟವನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವೆನೆಂದು ಮಾತ್ರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಹೊರತು ಸಾವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆಂದಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮನು ಸಾವನ್ನು ಕಂಡರಿಯದವನಾದ್ದರಿಂದ ಇರುವಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೩) ಸಾವನ್ನು 'ದೀರ್ಘನಿದ್ರೆ' ಎನ್ನುವದುಂಟು ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ನಿದ್ರೆಯು ಸಣ್ಣ ಸಾವು ನಿದ್ರೆಯು ಕೂಡ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಕರ್ತೃಪದದೊಡನೆ ಕೂಡಿನಡೆಯುವದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿದ್ದೇನೆನ್ನುವದು ಹೊಂದದಮಾತು. ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿರುವವನು ಅದನ್ನು ಹೇಳುವದು ಹೇಗೆ? 'ನಾನು' ಎಂಬ ಕರ್ತೃಪದದೊಡನೆ ನಿದ್ರೆಯ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಕೂಡಿ ನಡೆಯದಿರುವಾಗ ಸಾವಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದಿನ್ನೇನು? ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವು ಸಾವಿನ ಸೋಂಕನ್ನು ಸಹಿಸದಿರುವದರಿಂದ ಇರುವಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೪) ತಾನು ಸತ್ತಿರುವಂತೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡರೂ ಅದನ್ನು ಕಂಡ ತಾನು ಬದುಕಿದ್ದದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇರುವಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೫) ಯಾವನೂ ತನ್ನ ಹಗೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲಿಚ್ಛಿಸುವದಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂದು ಸರ್ವಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ: ಸಾವು ನಮ್ಮ ಹಗೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸಾವಿನ ಹಗೆಯಾದ ಇರುವಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ

(೬) ಒಬ್ಬನು ಸತ್ತರೆ ಅದರ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕಳವಳ ಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ; ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಅದು ಯಾರಿಗೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಲೆಯದೆನಿಸುವದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಇರುವಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೭) ತಾನು ಇಲ್ಲದಂತಾಗಬೇಕೆಂದು ಯಾರೂ ಬಯಸುವ ದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೂ ಇರುವಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ

(೮) 'ಸತ್ತಮೇಲೆ ಜೀವನು ಇರುವನೊ ಇಲ್ಲವೊ?' ಎಂಬ ಮಾತು ಹಿಂದೆ (ಪುಟ ೨) ಬಂದಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಅವನು ಇರುವಿಕೆಯ ಸ್ವರೂ ಪನೇ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಹಿಂದೆಯೂ ಇದ್ದನು; ಈಗಲೂ ಇದ್ದಾನೆ; ಮುಂದೆಯೂ ಇರುವನು. ಇರುವಿಕೆಯು ಎಂದೂ ಇಲ್ಲವೆನಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದ್ದು ಎಂದೂ ಇರುವದೆನಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇರುವಿಕೆಯ ಸ್ವರೂಪದವರಾದ ಯಾರಿಗೂ ಹುಟ್ಟುಸಾವಿನ ಸೋಂಕೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬರುವ ಹುಟ್ಟುಸಾವು ದೇಹಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು; ದೇಹದೊಳಗೆ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾಗಿರುವ ಇರು ವಿಕೆಯ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕಲ್ಲ.

(೯) ಇನ್ನೂ ಒಳಹೊಕ್ಕು ವಿಚಾರಮಾಡಿದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ್ದು ಹುಟ್ಟುವದಿಲ್ಲ; ಇರುವದು ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ. 'ಹುಟ್ಟು' ಎಂಬ ಕನ್ನಡದ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ, ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಸೃಷ್ಟಿ—ಎಂಬ ಮೂರು ಮಾತುಗಳಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಇದ್ದದ್ದೆ ಹುಟ್ಟಿ ತೆನ್ನುವ ಮಾತುಗಳು. ಜನ್ಮವೆಂದರೆ (ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿದ್ದದ್ದು ಈಗ)

ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕಾಣುವದು. ಉತ್ಪತ್ತಿಯೆಂದರೆ (ತಳದಲ್ಲಿದ್ದದ್ದು) ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಕಾಣುವದು ಸೃಷ್ಟಿಯೆಂದರೆ (ಹಿಡಿದಿದ್ದದ್ದನ್ನು) ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಿಡುವದು. ಇನ್ನು ಸಾವೆಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಾಶವೆಂಬ ಮಾತಿದೆ. ನಾಶವೆಂದರೆ ಕಾಣದೆ ಹೋಗುವದೆಂದರ್ಥ. ಅದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮರೆಯಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದರ ಇರುವಿಕೆಗೇನು ಧಕ್ಕೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುಸಾವುಗಳೇ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಹುಟ್ಟುಸಾವುಗಳ ಮಾತೆಲ್ಲಿಯದು? ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುವದು

(೯) ತನ್ನ ಇರುವಿಕೆಯು ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲವನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ದೇಶವನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿದರೂ ಇನ್ನೂ ಅದರ ಬಯಕೆಯು ಕೊನೆಮುಟ್ಟದೆ ಇರುವದು ಕೀರ್ತಿಕಾಮರ ಕೀರ್ತಿಶರೀರದ ವ್ಯಾಪನೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಾಂತ ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಅತಿಪ್ರಿಯವಾದ ಇರುವಿಕೆಯು ಅಖಂಡವಾದದ್ದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವದು

ನಾನೆಂಬ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವು 'ಅರಿವು'

ಇರುವಿಕೆಯ ಸ್ವರೂಪದಂತೆ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತು ಅರಿವಿನ ರೂಪವಾಗಿಯೂ ಇರುವದು ಹೇಗೆಂದರೆ:

(೧) ನಾವು ಇರುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅರಿವು ನಮ್ಮನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇದ್ದೇ ಇರುವದು. ಗಂಡನೊಡನೆ ಬೇಸರಗೊಂಡ ಹೆಂಡತಿಯು ಗಂಡನನ್ನು ಕುರಿತು 'ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಪ್ಪಾದ ವಿಷಯವು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ' ವೆಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಗಂಡನು ಆಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು 'ಒಂದೂ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಬೇಡ; ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಪ್ಪಾದ ವಿಷಯವು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಒಂದು

ವಿಷಯವು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಪ್ಪಾದದ್ದು ಇದ್ದೇ ಇದೆ' ಎಂದನಂತೆ. ಇದರಂತೆ ಈಗ ನಮಗೆ ಯಾವ ಅರಿವೂ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಾಗಲೂ ಯಾವ ಅರಿವೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಅರಿವು ಇದ್ದೇ ಇರುವದು. ಆ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೨) ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿಯೂ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಏನಾದರೊಂದು ಅರಿವು ಇರಬಹುದಾದರೂ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅರಿವೂ ಇಲ್ಲ ವೆಂದರೂ ಸರಿಯಾಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅರಿವು ತಳಹಿಡಿದಿರುವದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸೊಳ್ಳೆ ಕಡಿದರೆ ಒಡನೆ ಜ್ಞಾನವಾಹಿ ನರಗಳು ಅದನ್ನು ಮೆದುಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುವದೂ ಕ್ರಿಯಾ ವಾಹಿ ನರಗಳು ನಮ್ಮ ಮೆದುಳಿನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಆ ಸೊಳ್ಳೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವದೂ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ ಆದ್ದ ರಿಂದ ಆಗಲೂ ಅರಿವು ಇದ್ದೇ ಇರುವದು. ಆ ಅಖಂಡವಾದ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ

(೩) ನಾನೆಂಬ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವು ಅಖಂಡವಾದ ಅರಿ ವಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆ 'ನಾನು ಅರಿಯದೆ ತಪ್ಪುಮಾಡಿವೆ'ನೆನ್ನುವ ದಕ್ಕೇನು ಕಾರಣವೆಂದರೆ ನಡು ಹಗಲಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನು ಅಖಂಡವಾದ ಬೆಳಕುಳ್ಳವನಾದರೂ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಗವಾಕ್ಷಿಯ ಕಂಡಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಬಿಸಿಲ ಕೋಲು ಬಂದಿದ್ದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋಕಡೆ ಕತ್ತಲೆ ಇರುವಂತೆ ಮರೆವೆಂಬ ಎಷ್ಟೋ ಬಾಗಿಲುಗಳು ನಮ್ಮ ಅರಿವನ್ನು ಎಷ್ಟೋಕಡೆ ಮರೆ ಮಾಡಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಎಷ್ಟೋವೇಳೆ ಅರಿಯದೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆವೆನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಆ ಮರೆವೆಂಬ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಹಾರ ಹೊಡೆಯುತ್ತಲೆ ಅರಿವು ಝುಗಝುಗಿಸುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೆಂಬ ವಸ್ತುವಿನ ಅಥವಾ ಸ್ವರೂಪದ ಅರಿವು ಅಖಂಡವಾದದ್ದು

(೪) 'ನಮಗೆ ಅರಿವು ಹೊರಗಣಿಂದ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣುವದಲ್ಲ!' ಎಂದರೆ ಅದು ತಪ್ಪು. ಅರಿವು ಹೊರಗಣಿಂದ ಬಂದದ್ದಾದರೆ ನೀರಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯಿಂದಲೋ ಬಿಸಿಲಿನಿಂದಲೋ ಹೊರಗಣಿಂದ ಬಂದ ಬಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆರಿಹೋಗುವಂತೆ ಅರಿವೂ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು ಹಾಗಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿಯು ಮೊದಲೇ ಇರುವಂತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರಿವು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಕಲ್ಲಿನ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವವನು ಕಲ್ಲಿನೊಳಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಹೊರಗಣಿಂದ ತಂದು ತುಂಬುವದಿಲ್ಲ ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಲ್ಲಿನ ಅವಯವಗಳು ಆ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮರೆ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಸುತ್ತಲೂ ಮುತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವವು ಉಳಿಯಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಒಳಗಣ ಮೂರ್ತಿಯು ಎದ್ದು ಕಾಣುವದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಅರಿವೂ ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುವದು. ಮರೆಯನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಲೆ ಅದು ಬೆಳಗುವದು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದಿರುವ ಅರಿವು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪ

(೫) ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವಾಗ ನಮಗೆ ಹೊಸಹೊಸದಾಗಿ ಅರಿವು ತಲೆದೋರಿದಂತೆ ಕಂಡರೂ ಅದು ಹೊಸದಲ್ಲವೆಂದೂ ಒಳಗೆ ಇದ್ದ ಅರಿವಿನ ಮರೆಯನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸುವದು ಮಾತ್ರವೇ ವಿದ್ಯೆಯ ಕೆಲಸವೆಂದೂ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡವರೆನಿಸಿದವರು ಹೇಳುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅರಿವು ನಮಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬರುವದಲ್ಲ. ಅದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ ಅದೇ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥ.

(೬) ಯಾವನೂ ತನ್ನ ಹಗೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಚ್ಛಿಸುವದಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮರೆವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸರ್ವಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ: ಮರೆವು

ನಮ್ಮ ಹಗೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಮರೆವಿನ ಹಗೆಯಾದ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೭) ಒಬ್ಬನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಮರೆತರೆ ಅದರ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ನಾವು ಕಳವಳಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ; ಅರಿತರೆ ಯಾರಿಗೂ ಎಂದೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಲೆಯದೆನಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ

(೮) ಮನುಷ್ಯನು ಎಷ್ಟು ಅರಿತರೂ ಅರಿವಿನ ಬಯಕೆಯು ಕೊನೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅತಿಪ್ರಿಯಸ್ವರೂಪವಾದ ಅರಿವು ಅಖಂಡವಾದದ್ದೆಂದು ಎದ್ದು ಕಾಣುವದು.

ನಾನೆಂಬ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವು 'ಸುಖ'

ಇರುವಿಕೆಯ ಮತ್ತು ಅರಿವಿನ ಸ್ವರೂಪದಂತೆ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತು ಸುಖದ ರೂಪವಾಗಿಯೂ ಇರುವದು. ಹೇಗೆಂದರೆ :

(೧) ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಾದದ್ದು ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬೇಕಷ್ಟೆ. ಸುಖವು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿಯೂ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಆಗಾಗ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಂತು ತಾನೇ ತಾನಾಗಿರುವದು ಹೀಗೆ ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇರುವದರಿಂದ ಅದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ

(೨) ಯಾವನೂ ತನ್ನ ಹಗೆಯನ್ನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಚ್ಛಿಸುವದಿಲ್ಲ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ದುಃಖವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸರ್ವಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ : ದುಃಖವು ನಮ್ಮ ಹಗೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದುಃಖದ ಹಗೆಯಾದ ಸುಖವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೩) ಒಬ್ಬನು ದುಃಖಿಸುವದನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅದರ ಕಾರಣ ವೇನೆಂದು ಕಳವಳಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಯಾರಿಗೂ ಎಂದೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಲೆಯದೆನಿಸುವದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಖವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ.

(೪) ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸುಖವು ದೊರೆತರೂ ಸುಖದ ಬಯಕೆಯು ಕೊನೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅತಿಪ್ರಿಯ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಸುಖವು ಅಖಂಡವಾದದ್ದೆಂದು ಎದ್ದು ಕಾಣುವದು.

ಹೀಗೆ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತು ಇರುವಿಕೆಯ, ಅರಿವಿನ ಮತ್ತು ಸುಖದ ಸ್ವರೂಪವಾದದ್ದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಬಯಕೆಯು ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತುವಿನ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸುವದು. ನಾವು ಎಷ್ಟುಮಾತ್ರವೂ ಯಾರ ಹಂಗಿಗೂ ಒಳಪಡದೆ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬಯಸುವೆವಷ್ಟೆ ಇದರಿಂದ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತು ಅತ್ಯಂತಸ್ವತಂತ್ರವಾದದ್ದೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಾವು ಯಾರ ಆಳಿಕೆಗೂ ಒಳಗಾದವರಾಗಿರದೆ ಜಗತ್ತಿನ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವವರಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವೆವಷ್ಟೆ ಇದರಿಂದ ನಾನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ವಸ್ತು ಸರ್ವೇಶ್ವರನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಇಂಥ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇರುವವು. ಇಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಸಾಕು.

ಹಿಂದೆ (೧೪ನೆ ಪುಟದಲ್ಲಿ) ಹೇಳಿರುವಂತೆ ನಮಗೆ ಈಗಲೂ ಯಾವ ಭೇದವೂ ಇಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಇರುವದಾದರೆ ಜೀವನಿಗೂ ಈಶ್ವರನಿಗೂ ಭೇದ, ಒಬ್ಬ ಜೀವನಿಗೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಜೀವನಿಗೂ ಭೇದ - ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಭೇದಗಳಿಗೇನು ಗತಿಯೆಂದಾಗ ಅದರ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಬಯಲಿಗೆ ತರುವದಕ್ಕೆ

ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ನೆಲೆಯನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯುವದು ಬಹು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೊನೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದಾಯಿತಷ್ಟೆ. ಇನ್ನು ಭೇದಗಳ ಬಣ್ಣವು ಬಯಲಿಗೆ ಬೀಳಲೆಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಇನ್ನು ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ

ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ

ಜೀವರೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರನ ಆಳಿಕೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟವರೆಂದೂ ಈಶ್ವರನು ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವನೆಂದೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯುವರಷ್ಟೆ. ನಿಜಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ:

(೧) ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ. ನಾವು 'ನಾ'ನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾದ ಜೀವಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ನಮಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಅದೇ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಈಶ್ವರಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವೆವು. ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪವು; ಅಖಂಡವಾದ ಇರುವಿಕೆ, ಅಖಂಡವಾದ ಅರಿವು, ಅಖಂಡವಾದ ಸುಖ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸರ್ವೇಶ್ವರತ್ವ - ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತಷ್ಟೆ. ಇದು ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪವೆಂಬುದು ನಮಗೆ ಹೊಸ ವಿಷಯ ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹುಡುಕುವದಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಮುಂಚೆಯೆ ನಾವು ಅಖಂಡವಾದ ಇರುವಿಕೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಈಶ್ವರನ ಸ್ವರೂಪಗಳೆಂದು ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಈಗ ನಾವು ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಾಣಹೋಗಿ ಈಶ್ವರನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಂಡದ್ದು ನಮ್ಮ ರೊಟ್ಟಿ ಜಾರಿ ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಈಶ್ವರನ ಅಂಥ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಸ್ವರೂಪನೆಂಬಽ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾದವನೆಂಬ ಮತ್ತು ಸರ್ವೇಶ್ವರನಾದವನೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವ ಧರ್ಮಸ್ಥಾಪಕರದೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲ. ಆದ

ರಿಂದ ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕೆ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪವೇ ಈಶ್ವರ ಸ್ವರೂಪವೆಂದಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರ ಸ್ವರೂಪವೂ ಒಂದೇ ಆದ ಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಇಬ್ಬರೆನ್ನುವದೇಕೆ? ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಯಲ್ಲ.

(೨) ಜೀವನೆಂಬುವನು ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾದ ಶರೀರೇಂದ್ರಿಯ ಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವವನೆಂದೂ ಈಶ್ವರನು ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ಶರೀರೆಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವವನೆಂದೂ ಭೇದವು ಕಾಣಬಹುದು. ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾದ ಶರೀರೇಂದ್ರಿಯಗಳು ಜೀವನ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿಸಿ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಒಳ ಗಿರುವ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಅವನ ಸ್ವರೂಪವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾಗಿದೆ ಯಷ್ಟೆ. ಜೀವನ ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾದ ಶರೀರೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಅವು ಅವನ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲವೆಂದು ತಳ್ಳಿಹಾಕಿ ಒಳಗಿರುವ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ನಿಲುಕಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಈಶ್ವರನ ಉಪಾಧಿಯಾದ ಸಮಷ್ಟಿ ಶರೀ ರೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಅವು ಅವನ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲವೆಂದು ತಳ್ಳಿಹಾಕಿ ಒಳಗಿರುವ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ನಿಲುಕಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಆವೆರಡು ಸ್ವರೂಪ ಗಳೂ ಒಂದೇ ಆಗಿ ಕಾಣಬಂದು ಜೀವನಿಗೂ ಈಶ್ವರನಿಗೂ ಇರುವ ಭೇದವು ಹಾರಿಹೋಗುವದು. ಈಶ್ವರನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಬಯಲಿನಂತೆ. ಜೀವನು ಗಡಿಗೆಯ ಲ್ಲೆಲ್ಲ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಣ್ಣ ಬಯಲಿನಂತೆ. ಜಗತ್ತನ್ನೂ ಗಡಿಗೆಯನ್ನೂ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಬೇರೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಒಳಗೆ ಇರುವ ಬಯಲು ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಚೈತನ್ಯ ಸ್ವರೂಪರಾದ ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ.

(೩) ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಆದರೆ ಜೀವನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಗಳ ಕೊರತೆಗೇನು ಕಾರಣವೆನ್ನಬಹುದು. ನರನು ನಾರಾಯಣನೇ

ಸರಿ ಕುಂತಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾದ ಕರ್ಣನಿಗೆ ತಾನು ಕುಂತಿಯ ಮಗನೆಂಬದಕ್ಕೆ ಮರೆವೆ ಕವಿದುಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಅವನು ರಾಜತ್ವಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹನಾದ ಬೆಸ್ತನೆನಿಸಿದಂತೆ ನಾರಾಯಣನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹೇಗೊ ಮರೆವೆ ಕವಿದುಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಆ ನಾರಾಯಣನೆ ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕುಗ್ಗಿ ನರನೆನಿಸಿದ್ದಾನೆ ಕೃಷ್ಣನು ನೆನಪುಗೊಡುತ್ತಲೆ ಕರ್ಣನು ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾದಂತೆ ಸದ್ಗುರು ನೆನಪುಗೊಡುತ್ತಲೆ ಜೀವನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಮರೆವೆಯು ಹಾರಿಹೋಗಿ ಆ ನರನು ಮೊದಲಿನ ನಾರಾಯಣನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನರನೂ ನಾರಾಯಣನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಇದರಂತೆ ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ.

(೪) ನಾವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆವೆಂದೂ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದೂ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಮಾತು ಹಿಂದೆ (೨ನೆ ಪುಟದಲ್ಲಿ) ಬಂದಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಈಗ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಂತಾಯಿತು. ಹೇಗೆಂದರೆ: ನಾರಾಯಣನೆ ನರನಾದನೆಂಬುದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದವರಾಗಿಯೂ ಈಶ್ವರನ ಮಹಿಮೆಯ ಬಲದಮೇಲೆ ಇರುವವರಾಗಿಯೂ ಕೊನೆಗೆ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನೊಡನೆ ಒಂದಾಗುವವರಾಗಿಯೂ ಇರುವೆವು ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಬಯಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರಸ್ವರೂಪವನ್ನೆ ನುಂಗಿ ನೀರು ಕುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಉಕ್ಕಿಹರಿಯುತ್ತಿರುವವು. ಈಶ್ವರನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಈಶ್ವರನಿಂದಲೇ ಬದುಕಿದ್ದು ಕೊನೆಗೆ ಈಶ್ವರನೊಡನೆಯೇ ಒಂದಾಗುವ ನಮ್ಮನ್ನು ಈಶ್ವರನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯೆನ್ನಬಹುದೆ? ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ.

(೫) ವೇದದ ಸೆಲೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಅರಿಯದವರ ಬೈಬಲ್ ಮತ್ತು ಕೊರಾನ್ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಅಭಿ

ಪ್ರಾಯದ ವಾಸನೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಷ್ಟಿಲ್ಲ ಇಷ್ಟೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ.

ಇದರಿಂದ ಜೀವರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವವನು ಈಶ್ವರನೆ ಎಂದು ವೇದದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆಂಬದಾಗಿ ಹಿಂದೆ (೧೪ನೆ ಪುಟದಲ್ಲಿ) ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಈಗ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವದು

ಜೀವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ

ಇನ್ನು ಜೀವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೂ ಬುಡವಿಲ್ಲವಾಗುವದು ಹೇಗೆಂದರೆ

(೧) ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜೀವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕಾಣುವ ಭೇದವು ಅವರವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಶರೀರ, ಇಂದ್ರಿಯ, ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳು ಶರೀರ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಜೀವರ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳಲ್ಲ ವಾದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಂದ ತೋರುವ ಭೇದವು ಜೀವರ ಸ್ವರೂಪ ದ್ದಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಜೀವರ ಸ್ವರೂಪವೂ ಒಂದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ

(೨) ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಧನ ಗಳೆಂದು ಹೇಳುವದುಂಟು. ವ್ಯಾಕರಣಶಾಸ್ತ್ರವು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಅದು ಶಬ್ದಗಳ ಸಾಧುತ್ವದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಅದರ ಮೂಲಕ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿರುವದೆನ್ನಬೇಕಾಗುವದು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅದು ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೆ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾದ ಆತ್ಮ ವಿಚಾರದ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಚಮತ್ಕಾರವಿದೆ. 'ಆತ್ಮ' ಎಂದರೆ 'ನಾನು' ಎಂದರ್ಥ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜೀವರು ಅನೇಕರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದಿರುವರಷ್ಟೆ

ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗಿ ವ್ಯಾಕರಣಶಾಸ್ತ್ರವೂ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಏಕವಚನಕ್ಕೆ 'ನಾವು' ಎಂಬ ಬಹುವಚನದ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವದು. ಅದು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲ. ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಬಹು ವಚನವು ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವದೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಪ್ರಥಮಪುರುಷದ ಸರ್ವನಾಮವಾದ 'ಅವನು' ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ ವಿಚಾರಕನು 'ಅವನು, ಅವನು, ಅವನು' - ಎಂದು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಬಹುಜನರನ್ನು 'ಅವನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಯಬಹುದಾಗು ವದು ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ 'ಅವರು' ಎಂಬ ಬಹುವಚನದ ರೂಪವು ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವದು. 'ಅವಳು' ಎಂಬ ಮಾತೂ ಅದ ರಂತೆಯೆ. 'ಅದು' ಎಂಬುದೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅನೇಕವಾಗಿ ಎಣಿಕೆಗೆ ಸಿಕ್ಕುವದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ 'ಅವು' ಎಂಬ ಬಹುವಚನದ ರೂಪವು ಒಪ್ಪುವದು ಇನ್ನು ಮಧ್ಯಮಪುರುಷದ ಸರ್ವನಾಮವಾದ 'ನೀನು' ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ ವಿಚಾರಕನು 'ನೀನು, ನೀನು, ನೀನು' ಎಂದು ತನ್ನೆದುರಿಗಿರುವ ಬಹುಜನರನ್ನು 'ನೀನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಯಬಹುದಾಗುವದು ಅದಕ್ಕೆ 'ನೀವು' ಎಂಬ ಬಹುವಚನದ ರೂಪವು ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವದು. ಉತ್ತಮಪುರುಷದ ಸರ್ವನಾಮವಾದ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ವಿಚಾರಕನು 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ತನ್ನೊ ಬ್ಬನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕರೆಯಬಹುದು. ಅವನ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಉಳಿದವ ರೆಲ್ಲರೂ 'ನೀನು' ಎಂದೋ 'ಅವನು' 'ಅವಳು' ಅಥವಾ 'ಅದು' ಎಂದೋ ಬೇರೆ ಪುರುಷಗಳ ಸರ್ವನಾಮದಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವ ರಾಗಿರುವರು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವನೂ 'ನಾನು, ನಾ'ನೆಂದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಎಣಿಸುವದಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಚಾರ ಕನ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಬಹುವಚನವಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಉಳಿದ

ಪುರುಷಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಕನಿಗೆ ಆಯಾ ಪುರುಷಗಳ ಸರ್ವನಾಮಗಳಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಹುಜನರೇ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಆ ಪುರುಷಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶುದ್ಧವಾದ ಬಹುವಚನವು ಒಪ್ಪಿತು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನ ಬಹುವಚನವಾದ 'ನಾವು' ಎಂಬ ಮಾತಿಗೇನು ಅರ್ಥವೆಂದರೆ.'ನಾನು ಮತ್ತು ನೀನು' ಅಥವಾ 'ನಾನು ಮತ್ತು ಅವನು' ಎಂದೇ ಹೊರತು 'ನಾನು ಮತ್ತು ನಾನು' ಎಂದಲ್ಲ. ಹೀಗೆ 'ನಾವು' ಎಂಬ ಉತ್ತಮಪುರುಷದ ಮಾತು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಪುರುಷದ ಬಹುವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡದ್ದಾಗಿರದೆ ಉಳಿದ ಪುರುಷಗಳ ಮಿಶ್ರಣದಿಂದ ಎದ್ದುಕೊಂಡದ್ದಾಗಿರುವದು ಅದಕ್ಕೆ ಶುದ್ಧವಾದ ಬಹುವಚನವಿಲ್ಲದಿರುವದೆ ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ನಿಜಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಒಂದೇ ಒಂದಾಗಿರುವದೆಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜೀವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ

ಈಶ್ವರನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ

ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಚೇತನಸ್ವರೂಪರಾದ್ದರಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲವೆಂದರೂ ಜಡವಾದ ಜಗತ್ತೊಂದು ಹೊರಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆಯಷ್ಟೆ. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಳೆ, ಬೆಳೆ - ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಕಾಲದ ಮತ್ತು ದೇಶದ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದಕ್ಕೊಬ್ಬ ನಿಯಾಮಕನಿರಬೇಕೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆ ನಿಯಾಮಕನೆ ಈಶ್ವರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕುಂಬಾರನು ಬೇರೆ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಂತೆ ಈಶ್ವರನು ಬೇರೆ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಜಗತ್ತನ್ನು ಮಾಡಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುವದು. ಹೀಗೆ ಈಶ್ವ

ರನು ಬೇರೆ, ಜಗತ್ತು ಬೇರೆ - ಎಂಬೊಂದು ಭೇದವನ್ನು ಒಪ್ಪಲೇ ಬೇಕಾಗುವದೆಂದು ತೋರಬಹುದು ಈ ಭೇದಕ್ಕೂ ಕಾಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆಂದರೆ:

(೧) ಈಶ್ವರನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪುವವರೆಲ್ಲ ಜಗತ್ತನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಈಶ್ವರನೊಬ್ಬನೆ ಇದ್ದನೆಂದೂ ಇನ್ನೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಒಪ್ಪುವರು ಹಾಗೆ ಅವನು ಒಬ್ಬನೆ ಇದ್ದರೆ 'ಜಗತ್ತನ್ನು ಏತರಿಂದ ಮಾಡಿದನು?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏಳುತ್ತದೆ. ಅವನು ಸರ್ವಶಕ್ತನಾದ್ದರಿಂದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಾಗುತ್ತಲೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿಬಿಟ್ಟನೆಂದು ಬಹುಜನರು ತೀಲಿಸಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಆದರೂ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಈ ಹಾರಿಕೆಯ ಉತ್ತರವು ಸಾಕಾಗುವದಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರ : ಕುಂಬಾರನು ಬೇಕುಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲ ಶಕ್ತನಾದರೂ ಅವನು ಗಡಿಗೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲನೆ ಹೊರತು ಮಣ್ಣನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲನೆ ? ಅವನಿಗೆ ಮಣ್ಣು ಬೇಕು. ಅದರಂತೆ ಈಶ್ವರನಿಗೂ ಜಗತ್ತನ್ನು ಮಾಡುವದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಬೇಕೆನಿಸುವದು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವೇದವು ಮಾತ್ರ ತಲೆದೂಗುವಂತೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿರುತ್ತದೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಾಯಿತೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ವೇದದ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಎದೆಗೊಟ್ಟಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಇದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಇದು ಎದೆಗೆಡಿಸುವಂಥ ಮಾತೆ. ಆದರೆ ಅದು ವೇದಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕೆನಿಸಿದಾಗ ತನಗೆರಡನೆಯದಿನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ತಾನೆ ಜಗತ್ತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಬಿದ್ದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂಬ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಅದರಂತೆ ಅವನೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಜಗತ್ತಿನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದನು ಆದ್ದರಿಂದ ಈಶ್ವರನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ.

(೨) ಆಸ್ತಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೆನ್ನುವರು. ಅವನಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯಾದ ಜಗತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿರುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವನಿಲ್ಲವಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅವನ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸೊನ್ನೆಸುತ್ತುವದು ಯಾರಿಗೂ ಒಪ್ಪಲ್ಲ. ಅವನೇ ಜಗತ್ತಿನ ರೂಪವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನೆಂದರೆ ಅವನ ಸರ್ವ ವ್ಯಾಪಿತ್ವಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಣ್ಣವೇರುವದು ಆದ್ದರಿಂದ ಈಶ್ವರನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ.

(೩) ಈಶ್ವರನು ಕುಂಬಾರನಂತೆ ಬರೀ ಮಾಡುವವನಾದರೆ ಅವನು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗುವದಿಲ್ಲ ಗಡಿಗೆಯಾದಾಗ ಗಡಿಗೆಯುಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೇ ಹೊರತು ಕುಂಬಾರನಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಶ್ವರನು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆವನೆ ಜಗತ್ತಿನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿರಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ ಈಶ್ವರನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

(೪) ಈಶ್ವರನು ಜಗತ್ತಿನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದರೆ ಈ ಬದಲಾವಣಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಅವನು ನಾಶವಾಗುವನೆಂದು ತೋರಬಹುದು ನಿಜ. ಬದಲಾವಣಿಯುನ್ನು ಹೊಂದಿದರೆ ನಾಶವು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಗಂಟು. ಹಗ್ಗವು ತಾನು ಯಾವ ಬದಲಾವಣಿಯನ್ನೂ ಹೊಂದದೆ ಹಾವನ್ನು ಹಡೆಯುವಂತೆ ಈಶ್ವರನು ತಾನು ಯಾವ ಬದಲಾವಣಿಯನ್ನೂ ಹೊಂದದೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವನು. ಜಗತ್ತಾಗಿ ಕಾಣುವ ಹೆಸರುಗಳೂ ಆಕಾರಗಳೂ ಎಲ್ಲ ತೋರಿಕೆಯು ಮಾತ್ರ ಮಣ್ಣು ಗಡಿಗೆಯೆಂಬ ಆಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿದಾಗ ಮಣ್ಣನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗಡಿಗೆಯೆಂಬ ವಸ್ತುವಾಗಿರುವದುಂಟೇನು? ಯಾವ ಆಕಾರಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಸ್ವಂತವಾದ ಇರುವಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಹೆಸರೆಂಬದು ಆಕಾರವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ತಲೇ ಎತ್ತಿದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದ

ಅದಕ್ಕೂ ಇರುವಿಕೆಗೂ ಎಷ್ಟೋ ದೂರವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಗತ್ತು ಈಶ್ವರನ ಆಧಾರದ ಮೇಲಿರುವ ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೆ ಈಶ್ವರನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ.

ಜೀವನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ

ಜಗತ್ತು ಈಶ್ವರನಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಜೀವನಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯಾಗಿ ತೋರುವದಕ್ಕೇನು ಸಮಾಧಾನವೆಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಜೀವನೂ ಈಶ್ವರನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲವೆಂದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವದರಿಂದ ಈಶ್ವರನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತಿನಿಂದಲೆ ಜೀವನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದಂತೆಯೆ ಆಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವನೂ ಜಗತ್ತೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಜಡವಸ್ತುಗಳೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಬೇರೆಬೇರೆಯಲ್ಲ

ಎಲ್ಲ ಭೇದಗಳನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿದರೂ ಜಡವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದಕ್ಕಿರುವ ಭೇದವನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವದಾಗಲಾರದೆಂದು ತೋರಬಹುದು. ವಿಚಾರಮಾಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಡುವದು ನೆಲಾ ಗುದ್ದಿ ಮೈನೋಯಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ. ಅವೆಲ್ಲ ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯವುಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾದಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಭೇದದಿಂದ ಹಾನಿಯೇನು? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಎರಡನೆಯವುಗಳು ಹಾನಿಕರವೆ ಹೊರತು ತೋರಿಕೆಯ ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಂದ ಬಾಧಕವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಭೇದವು ಇದ್ದುಕೊಂಡಿರಲಿ. ಅಥವಾ ಇದ್ದುಕೊಂಡಿರಲೆಂಬುದೇಕೆ? ಎಲ್ಲ ಜಡವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಮೂಲಪುರುಷನು ಈಶ್ವರನೊಬ್ಬನೇ ಆದ್ದರಿಂದ ಜಡವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಬೇರೆಬೇರೆಯೆನ್ನುವ ಇರುವಿಕೆಯ ಮಾತು ಬರೀ ಮಾತುಮಾತ್ರ.

ಮನಸ್ಸೇ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಮನೆ

ಹೀಗೆ ವಿಚಾರವೆಂಬ ಸೂರ್ಯನ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಕಿರಣಗಳು ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಲೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭೇದವೆಂಬ ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯ ಮಂಜಿನ ಮುಸುಕು ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಮೊದಲು ಹೇಗೆ ಎರಡನೆಯದಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತೋ ಹಾಗೆ ಈಗಲೂ ಮುಂದಕ್ಕೂ ಎರಡನೆಯದಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಎಂದೂ ಈಶ್ವರನೊಬ್ಬನೆ ನಿಜವಾಗಿರುವ ವಸ್ತುವೆಂದೂ ವೇದವು ಹೇಳಿರುವದೆಂಬ (೧೪ ನೆ ಪುಟದಲ್ಲಿರುವ) ಮಾತು ಯುಕ್ತಿಗೂ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗಿರುವದು.

ಇನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಎರಡನೆಯ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಸುಖವೂ ದುಃಖವೂ ದೊರೆಯುವದೆಂಬ ಅನುಭವವೊಂದಿದೆ. ಅದು ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತದಲ್ಲ! ಅದಕ್ಕೇನು ಸಮಾಧಾನವೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸುಖವೂ ದುಃಖವೂ ದೊರೆಯುವದೆನ್ನುವೆವಷ್ಟೆ ವಿಚಾರಮಾಡಿದರೆ ಆ ಮಾತಿನ ಬಣ್ಣ ಬದಲಾಗುವದು. ಹೇಗೆಂದರೆ: ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸುಖವಾಯಿತೆನ್ನುವಾಗ ಅದು ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ದಾರಿ ಕಾಣಬಂದು ಆನಂದವುಂಟಾಗಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಬಿಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದು ನಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಂತೆ ಆಗುವದು. ಹೀಗೆ ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಂದಾಗುವ ಸುಖವೆಂಬುದು ಹೆಚ್ಚಿನ ದುಃಖಕ್ಕೇ ಕಾರಣವಾಗುವದರಿಂದ ಅದನ್ನೂ ದುಃಖದೊಳಗೇ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುವದು. ಹೀಗಾಗಿ ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಂದ ನಾವು ದುಃಖವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವೆವೆನಿಸುವದು. ಇದರಿಂದ ಎರಡನೆಯವುಗಳೆಂಬುವೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರನ ಮಾಯೆಯಿಂದಾಗಿರುವ ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯವುಗಳಾಗಿದ್ದು ಹೆದರಿಕೆಯ ತೌರೂರುಗಳಾಗಿರುವವೆಂದೂ ಬಹುಬಗೆ

ಯನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ಕಾಣುವವನು ಸಾವಿನಿಂದ ಸಾವನ್ನು ಪಡೆಯು ತ್ತಿರುವನೆಂದೂ ವೇದವು ಹೇಳುವದೆಂಬ (೧೪ ನೆ ಪುಟದ) ಮಾತೂ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಾಲೂರಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಂತಾಯಿತು.

'ಹೊರಗಣ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಸುಖವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದೇಕೆ ಹೇಳ ಬೇಕು? ಸುಖಸಾಧನಗಳ ಕೊರತೆಯೇ ನಮ್ಮ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವೆಂದೇಕೆ ಹೇಳಬಾರದು? ಮಿಂಚಿನ ಬಳಕು ಬಹುಕಾಲವಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರಾಯಿತಲ್ಲ!' ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ನಮಗೆ ಬೇಕೆನಿಸಿದ ಎರಡನೆಯವುಗಳಾದ ಸುಖಸಾಧನಗಳು ಎಷ್ಟು ಸಮೃದ್ಧಿಯಾದರೆ ಅಷ್ಟು ಸುಖವೆಂಬುದೂ ನಿಜವಲ್ಲ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸುಖಸಾಧನಗಳ ಸಮೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾಜಾಧಿರಾಜರಿಗೂ ದುಃಖದ ಭಯವು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ ಅಖಂಡಭೂಮಂಡಲವನ್ನಾಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಬೇಕುಬೇಕೆಂದು ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತಿರುವ ರಾಜರ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಹಾಕಿದರೆ ಎರಡನೆಯವುಗಳಾದ ಸುಖಸಾಧನಗಳ ಸಮೃದ್ಧಿ ಇದ್ದರೂ ಅವರ ದುಃಖವು ಇಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿರುವ ಕಡೆ ದಾರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ತೂಗು ಹಾಕಿರುವ ಕತ್ತಿಯ ಕೆಳಗೆ ಪಂಚಭಕ್ಷ್ಯಪರಮಾನ್ನದ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಂತೆ ಇರುವದು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆ ಎರಡನೆಯ ವಸ್ತುಗಳ ಸಮೃದ್ಧಿಯು ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಸುಖಸಾಧನಗಳ ಹೆಚ್ಚಿಗೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ದುಃಖದ ಭಯವೂ ಹೆಚ್ಚುವದು ಮೋಟಾರ್ ಗಾಡಿಯು ಪ್ರಯಾ ಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗಕರವಾಗಿ ಕಂಡಷ್ಟೂ ಅದರಿಂದುಂಟಾ ಗುವ ಹಾನಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡು ವಿಕೆಯೂ ಅದರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿರುವದು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕಂಡುಬರು ತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಸುಖಸಾಧನಗಳೆನಿಸಿದವುಗಳೆಲ್ಲ ದುಃಖಸಾಧನಗಳಾ ಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸಿವೆ.

ಸುಖಸಾಧನಗಳ ಕೊರತೆಯೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆನ್ನುವದು ಪಶ್ಚಿಮದ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದಿರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇದರ ಬುಡವು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಸುಖ ಸಾಧನಗಳ ಸೆಲೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಖದಲ್ಲಿ ತೆಲಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೆಂಬ ದನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ದುಃಖಕ್ಕೆಎರಡನೆಯವುಗಳಾದ ಸುಖ ಸಾಧನಗಳ ಕೊರತೆಯು ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬಹು ಹಿಂದಿನ ಹಿರಿಯರಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಎರಡನೆಯ ವಸ್ತುಗಳ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದೆ ತಾವು ತಮ್ಮ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತೇಗುವವರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಜೋಳಿಗೆಯನ್ನೊಡ್ಡುವ ಸಾರ್ವಭೌಮರಿಗೆ ಆನಂದದ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಬೇಕಾ ದಷ್ಟಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಪುರಾಣದ ಮಾತುಗಳೆಂದು ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಧಚಂದ್ರ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡುವಹಾಗಿಲ್ಲ ಈಗಲೂ ಕೂಡ ವಿರಕ್ತ ರಾಗಿ ತಪಸ್ವಿಗಳಾಗಿರುವ ಸಾಧುಶಿರೋಮಣಿಗಳೆಷ್ಟೋ ಜನರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಬೆಳಗುವ ಆಕಾಶ ದೀಪರಾಗಿರುವರು.

'ಎರಡನೆಯವುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸುಖವಾಗಲಿ ದುಃಖವಾಗಲಿ ಆಗುವ ದೆಂಬ ಮಾತು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ' ಎಂದರೆ ಕನಸನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡರೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವದು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸುಖದುಃಖಗಳಾಗು ತ್ತಿರುವದೆಂಬುದೂ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದಲೆ ಎರಡನೆಯವುಗ ಳಿಗೂ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವದು. ಹಾಗಾದರೆ ಸುಖದುಃಖಗಳ ತಾಯಿಬೇರು ಯಾವದು ? ಬಯಕೆ. ಎರಡನೆಯವುಗಳಾದ ಸುಖಸಾಧನಗಳ ಸಮೃದ್ಧಿ ಇದ್ದರೂ ಬಯಕೆ ಯೊಂದಿದ್ದರೆ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಸಿದ್ಧ. ಈಚೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ

ಪಶ್ಚಿಮದೇಶದ ಮಹಾಪ್ರಸಾದವಾಗಿ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಸುಖಸಾಧನ ಗಳು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿವೆ ಅದರ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿಕೊಂಡೇ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಪಿಶಾಚನರ್ತನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಇದ ಕ್ಕೇನು ಕಾರಣ ? ಪರದೇಶದವರು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಗಳೆಂಬ ಹಾಳು ಹಗೇವುಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ದುಡಿತದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಬಾಚಿ ಬಳಿದು ತುಂಬಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆ ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದ-ಎಂದರೆ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಬಾಳು ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವದೊ ಅಂಥ-ಎಷ್ಟೋ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯಮೇಲೆ ಒದ್ದೆಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಕಿ ನಮ್ಮನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಿರಾಕಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವರು. ಆ ದುಂದುಗಾರಿಕೆಯ ಕೈವಾಡಗಳಿಗೆ ನಾವು ಮರುಳಾದಷ್ಟೂ ದುಃಖ ವೆಂಬುದೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಲುಚಾಚಿಕೊಳ್ಳುವದು.

ಬಯಕೆಯೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದ ಉದಾಹರಣೆಯಿಂದಲೂ ತೋರಿಸಬಹುದು. ಭಿನ್ನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಛೇದವನ್ನು ಏರಿಸಿದಷ್ಟೂ ಅಂಶದ ಬೆಲೆ ಇಳಿದುಹೋಗುವದು ; ಛೇದವನ್ನು ಇಳಿಸಿದಷ್ಟೂ ಅಂಶದ ಬೆಲೆ ಏರುವದು. ಭಿನ್ನರಾಶಿಯ ಬೆಲೆಯು ಅಂಶದ ಏರಿಕೆಯಿಂದಾಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಛೇದದ ಇಳಿತದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುವದು ಇದರಿಂದ ನಾವೇನು ತಿಳಿಯಬೇಕು? ದುಂದುಗಾರಿಕೆಗೆ ಕಾಲಿಡಗೊಡದೆ ಆಡಂಬರವಿಲ್ಲದ ಬಾಳು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಮೂರುಲೋಕದ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಡಿಸುವಂಥ ಪ್ರೌಢವಿಚಾರಪರರಾಗಿರುವದೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು.

ಬಯಕೆಯ ಬಿಡಾರವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಹೊರಗಣ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೋಡಿ. ದೂರದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬಂಧು ಒಬ್ಬನು ಸತ್ತಿರುವನೆಂದಿಟ್ಟು

ಕೊಳ್ಳಿ. ಆ ಸುದ್ದಿ ನಮಗೆ ಮುಟ್ಟದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾವು ಎಂದಿನಂತೆ ಇರುವೆವು ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂಬಂಧಗೊಳ್ಳದಿರುವ ಬರೀ ಆ ಸಾವು ನಮ್ಮಲ್ಲೇನೂ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡ ಲಾರದು ಆ ಬಂಧು ಬದುಕಿರುವನೆಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ ಅವನು ಸತ್ತನೆಂದು ಸುಳ್ಳು ಸುದ್ದಿ ನಮಗೆ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಅದು ನಮ್ಮ ಮನ ಸ್ಸಿಗೆ ತಾಕುತ್ತಲೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇಗುದಿ ಏಳುವದು. ಇದ ಲ್ಲದೆ ರಾಜದೂತನು ದಾರಿಹೋಕನಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ಕಳ್ಳನ ಎದೆ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವದು. ಇದರಿಂದ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮನೇಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವದು

ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಶೀಮಾಡುವದು

ಹೀಗೆ ಎರಡನೆಯ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ನೆಪ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೆಂದೂ ಆ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇರುಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೆಲಸಿರುವವೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾದಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಮುಖವನ್ನು ಸುಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಹುಳಿ ಯನ್ನು ಕಳೆದು ಅರಳುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಸಿಹಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸು ವದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾವಿನ ಮರವನ್ನು ಕಶೀಮಾಡುವಂತೆ ಉಬ್ಬುತಗ್ಗು ಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಕಳೆದು ಉತ್ಸಾಹವ ನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಶುದ್ಧಸುಖವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮನ ಸ್ಸನ್ನು ಕಶೀಮಾಡಬೇಕು

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶರೀರದ ಮೇಲೆಯೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ನಮ್ಮ ಆಳಿಕೆಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದಲೂ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಕೈ ಸಾಗುವದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಆ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮೈಗೊಡಲಾರದೆ ಜನರಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ 'ಎರಡನೆಯ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ನೆಪಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾದರೂ ಅವು ನಮಗೆ ಹೊರಗಣಿಂದ ಬಂದವುಗಳೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುವದಷ್ಟೆ. ಆ ಎರಡನೆಯವುಗಳು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವಂತು ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀರಿಗೆ ಹೊರಗಣಿಂದ ಬಂದ ಬಿಸಿಯು ತನಗೆ ತಾನೆ ಆರಿಹೋಗುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪದಿಂದಲ್ಲದೆ ಹೊರಗಣಿಂದ ಬಂದ ಸುಖದುಃಖಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಹೋಗುವ'ವೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಹೇಳಬಹುದು. ನಿಜ. ನೀರಿಗೆ ಹೊರಗಣಿಂದ ಬಂದ ಬಿಸಿ ತನಗೆ ತಾನೆ ಆರಿಹೋಗುವದು. ಆದರೆ ನಾವು ಆ ನೀರನ್ನು ಒಲೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಇಳಿಸಿ ಬೆಂಕಿಯ ಶಾಖಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಿ ಇರಿಸಿರಬೇಕಾಗುವದು. ಏಕೆಂದರೆ: ಒಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದಷ್ಟೂ ಅದರ ಬಿಸಿ ಏರುತ್ತಲೆ ಇರುವದು. ಅದರಂತೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ತಾಪವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಇರಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ತಮಗೆ ತಾವೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾವು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ಆಸೆ ಇಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನ ತಾಪದ ಕಾರಣಗಳು ಯಾವವು? ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪದ ನಿಜವಾದ ನೆಲೆಯನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯದಿರುವದು ಒಂದನೆಯದು. ಅದನ್ನು ಅರಿಯದ್ದರಿಂದ ಎರಡನೆಯ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ನಾವು ಹೇಗೊ ಹಾಗೆ ನಿಜವಾದವುಗಳೆಂದು ಮೋಸಹೋಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸುಖವಾಗುವದೆಂದು ಕನವರಿಸುತ್ತ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಯಸಿ ಬಾಯಿನೀರು ಸುರಿಸುವದು ಎರಡನೆಯದು. ಆ ಬಯಕೆ ಬಲಿಯುತ್ತಲೆ ಅದನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ದುಡಿದು ದಣಿಯುವದು ಮೂರನೆಯದು. ಈ ಮೂರೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ತಾಪದ ಕಾರಣಗಳು. ಈ ಮೂರರ ಸೋಂಕಿನಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು

ದೂರಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೇನನ್ನೂ ನಾವು ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವೆ ಮೈಗುಂದುತ್ತ ಹೋಗ ಬಹುದು.

ಇನ್ನು ಆ ಮೂರು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ದೂರ ಪಡಿಸುವದು ಹೇಗೆ? ಇದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರವಿದೆ ಮನಸ್ಸು ಹೊರ ಗಣ ವಿಷಯುಗಳ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಷ್ಟೂ ಆ ಮೂರು ಕಾರಣಗಳೂ ಹುರಿಗೂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ದುಃಖವೆಂಬ ಬಂಕಿಗೆ ತುಪ್ಪ ವನ್ನೆರೆಯುವವು ಇಲ್ಲಿ ದುಃಖವೆಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸುಖವೆಂಬ ರ್ಧವೂ ಸೇರಿರುವದೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಸುಖವೆಂಬುದು ದುಃಖದ ಬೀಜವೆಂದು ಈಗ ತಾನೆ ತೋರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾ ಯವನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಅನ್ವಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದನ್ನರಿತು ಮೊದಲು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊರಗಣ ವಿಷಯುಗಳಿಂದ ಹಿಂದಿರು ಗಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸು ಯಾವ ಹಂಬಲೂ ಇಲ್ಲದೆ ಎಂದಿಗೂ ಇರಲಾರದು ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ವಿಚಾರ ವಾದ ಹಂಬಲಿಕೆಯ ಬಲವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಮನುಷ್ಯನು ಆತ್ಮನ ವಿಚಾರವನ್ನೆ ಗುರುಗಳಿಂದ ಕೇಳುತ್ತ ಅದನ್ನೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿದು ಹೊಯ್ಯುತ್ತ ಅದನ್ನೆ ಎಡೆಬಿಡದೆ ನೆನೆಯುತ್ತ ಇರುವ ಹಂಬಲನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡರೆ ತನ್ನ ತಾಪದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ತಾನು ದೂರನಾಗುವನು. ಆಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ದುಃಖವು ತನ್ನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬರುವದು. ಇದೇ ಮನ ಸ್ಸನ್ನು ವಶೀಮಾಡುವ ಮಾರ್ಗ. ಇದರಿಂದ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ಗುಣಗಳು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮನಸ್ಸಿನ ದುಃಖವೆಂಬ ಹುಳಿ ಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಸುಖವೆಂಬ ಸಿಹಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವವು. ಮನಸ್ಸಿನ ತಾಪದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಈ ಸಾಧನ ಗಳು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಗ್ಗಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಇಂದ್ರಿಯ

ಗಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾದರೆ ಸಾಕೆಂಬ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಕೊಡದೆ ಈಶ್ವರನ ಒಲುಮೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವ ಪುಣ್ಯವನ್ನೇ ಕೂಡಿಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವವನಾಗಿರಬೇಕಾಗುವದು.

ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಪಾಪಗಳೂ ಪುಣ್ಯಗಳೂ ಎಲ್ಲವೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವುಗಳು. ಜಗತ್ತು ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯದಾದಮೇಲೆ ಪಾಪವನ್ನು ಬಿಡುವದೂ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವದೂ ಏಕೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ಪಾಪಗಳು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ದುಃಖಕ್ಕೆ ಗುರಿಮಾಡುವವಲ್ಲದೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಸುಕುಮಾಡಿ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯದಿರುವಂತೆ ಕೆಡಿಸುವವು ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಪುಣ್ಯಗಳು ಮನಸ್ಸಿನ ಆ ಕೆಟ್ಟಿಕಲೆಗಳನ್ನು ಅಳಿಸಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವದ ಒಳ್ಳೇ ಹೊಳಪುಗೊಟ್ಟು ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಇದರಿಂದ ಮುಳ್ಳನ್ನು ಮುಳ್ಳಿಂದ ತೆಗೆದಂತೆ ಪಾಪವನ್ನು ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಕಳೆದೊಗೆದಂತಾಗುವದು. ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದದ್ದಿನ್ನೊಂದಿದೆ ಜಗತ್ತು ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯದೆಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಳವಟ್ಟಮೇಲೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆ ಹೊರತು ಅದಿನ್ನೂ ಬರೀ ಮಾತಾಗಿರುವಾಗ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಲ್ಲುವದಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತು ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯದೆಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಳವಟ್ಟಾಗ ಅವನು ತನಗೆ ಯಾವ ಕರ್ಮದ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲದವನಾಗುವನು. ಆಗ ಅವನು ಬಿಡಬೇಕಾದದ್ದೂ ಇಲ್ಲ; ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದೂ ಇಲ್ಲ.

ಇರಲಿ. ದುಃಖಕ್ಕೆಲ್ಲ ಪಾಪವೇ ಕಾರಣವಾದ್ದರಿಂದ ಪಾಪವನ್ನು ಬಿಡುವದೊಂದೇ ಸಾಕೆಂದೂ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ಆಗತ್ಯವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಆತ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳುವದೇ ಮೊದಲಾದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ

ವೆಂದು ಕೂಡ ಒಮ್ಮೆ ತೋರಬಹುದು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏಳುವ ಪಾಪದ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ತಳಕ್ಕೆ ತುಳಿಯುವದಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿ ಪುಣ್ಯವೂ ಬೇಕೇಬೇಕು. ಆದರ ಪುಣ್ಯವು ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ನೆಲೆಯನ್ನರಿಯದಿರುವಿಕೆ, ಅದರಿಂದ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಯಕೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಸೆಳೆತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವಿಕೆ—ಇವುಗಳನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಉಳ್ಳದಲ್ಲ. ಆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಆತ್ಮ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳುವಿಕ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಮಾಸಲು ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ವೈದುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು

ಆತ್ಮನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಗುರುಗಳಿಂದ ಕೇಳಿ ಅದನ್ನೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಳಿದುಹೊಯ್ದರೆ ಈ ಎರಡು ಸಾಧನಗಳಿಂದಲೆ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ನೆಲೆಯನ್ನರಿಯದಿರುವಿಕೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿರುವಾಗ ಅದನ್ನೆ ಎಡೆಬಿಡದೆ ನೆನೆಯುವ ಸಾಧನವಿನ್ನೇಕೆಂದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ ಪುಣ್ಯದ ವೇಗವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಾಪದ ಕಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಅಳಿಸಿಹೋಗಿ ಮನಸ್ಸು ಧಳಧಳ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮನಸ್ಸಿನ ತಾಪದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸುವದಕ್ಕೆ ಮೊದಲನೆ ಎರಡು ಸಾಧನಗಳು ಕೂಡ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಗುರುಗಳಿಂದ ಆತ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೆ ಆ ಕಾರಣಗಳು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುವವು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕೇಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಳೆದುಹೊಯ್ಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರಂತು ಅದರ ವಿಷಯವಾದ ಸಂಶಯಗಳೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ತಾಪದ ಕಾರಣಗಳು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ಹೆಸರಿಲ್ಲದಂತಾಗಲೇಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಆದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ನೆನೆಯುವ ಅಗತ್ಯವಿರುವದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಆಗುವ ಸಂಭವವು ಕೂಡ ಕಡಿಮೆ. ಏಕೆಂದರೆ: ಕೇಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಳೆದುಹೊಯ್ಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ

ಬರುವ ಸಂಶಯಗಳು ಮಾತ್ರ ಹೋಗುವವು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಂಶಯಗಳು ಮುಸುಕಿನೊಳಗಣ ಗುದ್ದಿನಂತೆ ಒಳಗೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಣ್ಣುಮಾಡುತ್ತಿರುವವು ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ: ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಬರೀ ಕನಸಿನ ತೋರಿಕೆಯೆಂದು ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಉಪದೇಶದ ಬೀಜ ವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತುತ್ತಾರೆ ಇಷ್ಟುಮಾತ್ರದಿಂದ ನಾವು ಎಚ್ಚರದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕನಸಿನ ಜಗತ್ತಿನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೇವೊ ? ಇಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ಬರುವ ಎಷ್ಟೋ ಸಂಶಯಗಳು ನಾನುತಾನೆಂದು ತಲೆ ಎತ್ತುವವು ಆಗ ಆ ವಿಚಾರ ವನ್ನು ತನ್ನ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಳೆದುಹೊಯ್ದರೆ ಆ ಸಂಶಯಗಳೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾಗುವವು ಆಗಲಾದರೂ ಎಚ್ಚರದ ಜಗತ್ತು ಕನಸಿನ ಜಗತ್ತಿನಂತೆ ಕಾಣುವದೊ ? ಕಂಡರೆ ಅವನು ಧನ್ಯನೆ ಸರಿ. ಅವನಿನ್ನೇನೂ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಬೇರೆ ಯಾವ ಸಂಶಯಗಳೂ ಹೊರಬೀಳದಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸಿನೊಡನೆ ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ಕೂಡಿನಡೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರುಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಜಗತ್ತಿನ ವಸ್ತುಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಅವನಿಗರಿವಿಲ್ಲವಂತೆ 'ಅದು ಕನಸಿನ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸರಿ'ಯೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿ ಬಸವನ ಹಿಂದಿನ ಬಾಲದಂತೆ ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವದು. ಈ ಸುಳಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಆತ್ಮವಸ್ತುವನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ನೆನೆಯುವದರ ಮೂಲಕ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆತ್ಮವಸ್ತುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಬೇಕು. ಇದು ಬಲವಾದಷ್ಟು ಅದ ರಲ್ಲಿರುವ ಜಗತ್ತಿನ ವಸ್ತುಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಅಲ್ಲಿಯೇ ವೈಗರೆಯು ವದು ಹೀಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆತ್ಮನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವೈದುಂಬಿಸಿ ಕೊಂಡವನ ಮುಂದೆ ಮಾತ್ರ ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯದಾದ ಎಚ್ಚರದ ಜಗತ್ತು ತನ್ನ ಹಾವಭಾವವಿಲಾಸಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕೆ ನಾಚಿ ಗೊಂಡು ತನ್ನ ಬಾಲವನ್ನು ಮುದುರಿಕೊಂಡು ಮೂಲೆಗೆ ಸರಿಯು

ವದು ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರದ ಜಗತ್ತು ಕನಸಿನ ಜಗತ್ತಿನಂತೆ ಯೆಂಬ ಮಾತು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗುವದು. ಮೊದಲನೆ ಎರಡು ಸಾಧನ ಗಳಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಎಷ್ಟೋ ಹೊಲಸುಗಳು ತೊಳೆದು ಹೋಗಿರುವವಾದರೂ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದುಕೊಂಡು ಸಂದಿ ಗೊಂದಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ಹೊಲಸುಗಳೆಲ್ಲ ಹೋಗಬೇಕಾ ದರೆ ಆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಡೆಬಿಡದ ಧ್ಯಾನವೆಂಬ ಪ್ರವಾಹವು ಭೋರ್ಗರೆಯುತ್ತ ನುಗ್ಗಬೇಕು ಆಗ ಸಂದಿಗೊಂದಿಗಳ ಹೊಲಸು ಗಳು ಕೂಡ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವವು. ಆಗ ಮನಸ್ಸು ಪೂರ್ಣ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನ ಅರಿವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮೈಗೂಡುವದು. ದೇಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆ ನಾನೆಂಬ ಬುದ್ಧಿ ಎಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿತ್ತೊ ಅಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಆಗ ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮವೆನಿಸುವದು. ಇದೇ ಮನು ಷ್ಯನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದ ದೊಡ್ಡ ಫಲ ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಟ್ಟದೆಂಬು ದಿನ್ನಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಈಗ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಉನ್ನತಿಯ ತುಟ್ಟ ತುದಿ ಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು ಎರಡನೆಯವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕೆಂಬ (೧೪ನೆ ಪುಟದಲ್ಲಿರುವ) ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮಾತು ಈಗ ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಿ ತನ್ನ ಫಲವನ್ನು ಅನು ಭವಕ್ಕೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತ್ಮನನ್ನು ಎಡೆ ಬಿಡದೆ ನೆನೆಯುವ ಮೂರನೆ ಸಾಧನವೂ ಬೇಕು. ಮೂರು ಸಾಧನ ಗಳೂ ಅಳವಟ್ಟರೆ ಮನಸ್ಸು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಶಿಯಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ದುಃಖ ವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಆತ್ಮನ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಶುದ್ಧಸುಖದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಸುಖಮಯವಾಗಿ ಮಾಡುವದು.

ತಿಳಿದವರ ನೋಟ

ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದ ನೆಲೆಯನ್ನು ತಾನು ಅರಿತರೆ ಹತ್ತುದಿಕ್ಕು ಗಳೂ ಸುಖಮಯವಾಗುವವೆಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭರವಸ ಉಂಟಾಗಿರಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ: ನಾವು ಹಿಂದಿನ

ಎಷ್ಟೋ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಎಷ್ಟೋ ಕರ್ಮಗಳು ನಮಗೆ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡುವದಕ್ಕೆ ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವವು ; ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ನಾವು ಹೊಸಹೊಸದಾಗಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಇರುವೆವು ; ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡುವದಕ್ಕೆ ಆರಂಭವಾಗಿರುವ ಕರ್ಮದ ಫಲವನ್ನಂತು ನಾವು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೇ ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ಒರಳೊಳಗೆ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟಮೇಲೆ ಒನಕೆಯ ಪೆಟ್ಟನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾದೀತೇ ? 'ಮಾಡಿದ್ದುಣ್ಣೊ ಮಾರಾಯ' ಎಂಬಂತೆ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳನೆಲ್ಲ ನಾವು ಉಣ್ಣಲೇ ಬೇಕು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲಗಳನ್ನು ಉಂಡುತೀರಿಸುವ ಸಡಗರದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಸುಖಮಯವಾಗುವದು ಹೇಗೆ?

ಈ ಮಾತು ಆತ್ಮನ ಅರಿವಾಗದೆ ಇರುವಾಗ ಆಡುವದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದ್ದೆ ಹೊರತು ಆತ್ಮನನ್ನು ಅರಿತವನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೊರಡುವದೇ ಇಲ್ಲ ಆತ್ಮನ ನೆಲೆಯನ್ನರಿಯುವದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ದೇಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳೇ ತಾನೆಂದೂ ತಾನು ಏನನ್ನಾದರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವನೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರುವದು. ದೇಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಏನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವುಗಳೆಂಬುದೇನೋ ನಿಜ. ಅವುಗಳನ್ನು ತಾನೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ತಾನು ಏನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವನೆಂದು ತಿಳಿದದ್ದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ತಾನು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ತಾನು ಉಂಡು ತೀರಿಸಬೇಕಾದದ್ದರಿಂದ ತಾನು ದೇಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವವರೆಗೂ ತಾನು ಕರ್ಮವೆಂಬ ಮೃತ್ಯುವಿನ ದವಡೆಯೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿರುವನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಹತ್ತುದಿಕ್ಕುಗಳೂ ದುಃಖಮಯವಾಗಿರುವವೇ ಹೊರತು ಸುಖಮಯವೆಂದಿಗೂ ಅಲ್ಲ. ಆತ್ಮನ ನೆಲೆಯನ್ನರಿತ ಮೇಲೆ ಈ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ : ತಾನು ದೇಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರೇರಕನಾಗಿ ಇರವಿನ, ಅರಿವಿನ ಮತ್ತು ಸುಖದ ಸ್ವರೂಪ

ನೆಂದು ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿರುವದು. ಈ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಕರ್ಮದ ಸೋಂಕೇ ಇಲ್ಲ. ಕರ್ಮಗಳೆಂಬುವೆಲ್ಲ ದೇಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೇ ಮೀಸಲು ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಕರ್ಮವೆಂಬ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯು ಅವನೆದುರಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಯವಾಗುವಳು. ಹೀಗೆ ಆತ್ಮನ ನೆಲೆಯನ್ನರಿತವನು ಕರ್ಮವೆಂಬ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯನ್ನೆ ನುಂಗಿ ನೀರುಕುಡಿದವನಾಗಿರುವನು ತಾನು ಕರ್ಮಗಳ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದ ಇರವಿನ, ಅರಿವಿನ ಮತ್ತು ಸುಖದ ಸ್ವರೂಪನೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ಅವನ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಮಾಡಿರುವದು ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯ ಹಲ್ಲ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣುಕಣ್ಣು ಬಿಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆತ್ಮನ ನೆಲೆಯನ್ನರಿತವನು ತಾನು ಆ ಹಲ್ಲು ಗಳನ್ನು ಮುರಿದುಹಾಕಿ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿ ಹತ್ತುದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಆನಂದದಿಂದ ತಾನು ನಲಿದಾಡುತ್ತಿರುವದೆ ಅವನ ಹೆಚ್ಚು ಗಾರಿಕೆ.

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು ಸಾಯುವದು ಕಾಣುತ್ತಿರುವಾಗ ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನು ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯ ದವಡೆಯೊಳಗಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದವನೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ಹೇಗೆ ನಂಬಬಹುದೆಂದರೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿರಿ ಈ ಮಾತು ಕೂಡ ಆತ್ಮನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯದವನ ಬಾಯಿಂದ ಬಂದದ್ದು ಹುಟ್ಟುವದೂ ಸಾಯುವದೂ ದೇಹವೇ ಹೊರತು ಇರವಿನ, ಅರಿವಿನ ಮತ್ತು ಸುಖದ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲ. ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನು ದೇಹವೇ ತಾನೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯನ್ನು ದಾಟಿ ಇರವು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಾನೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವನು. ದೇಹವು ಸತ್ತುಹೋದರೆ ಇರವು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೇನು ಧಕ್ಕೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನಿಗೆ ಸಾವಿಲ್ಲ.

ದೇಹವು ಸತ್ತರೂ ದೇಹದೊಳಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಹೊರಬಿದ್ದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೋ ಸುತ್ತಾಡಿ ಮತ್ತೊಂದು

ದೇಹದೊಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದುಬರುವವೆಂಬ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನ ಪ್ರಾಣವಾಯುವೂ ಅವನನ್ನು ಮುಂದೆ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಹದ ಬಳಿಗೆ ಕೆಡಹುವದೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಆತ್ಮನ ನೆಲೆಯನ್ನರಿಯದವನು ಸಾಯುವಾಗ ಅವನ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಆ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಅರಸನ ಕಡೆಯ ಕಾವಲುಗಾರನಂತೆ ಆ ಜೀವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಇದ್ದು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೋ ಸುತ್ತಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಹದೊಳಕ್ಕೆ ಬೀಳಿಸುವದು ನಿಜ ಆ ಜೀವನು ಕರ್ಮದ ಕಟ್ಟಿಗೊಳಪಟ್ಟವನಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತತಕ್ಕವನಾದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಅವನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಕಾವಲಿದ್ದು ಅವನನ್ನು ಸುತ್ತಿಸುವದು. ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನು ಕರ್ಮದ ಕಣ್ಣಿಯನ್ನು ಹರಿದೊಗೆದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಸ್ವರೂಪದವನಾಗಿದ್ದು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಿರುಗುವವನಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಅವನ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಬೀಳುವದೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣವು ಹೊರಬೀಳುವದನ್ನು ನೋಡಿತಾನೆ ಜನರು ಅವನನ್ನು ಸತ್ತನೆನ್ನಬೇಕು. ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನ ಪ್ರಾಣವು ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅವನ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಬೀಳುವದೇ ಇಲ್ಲ ಅದು ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಮಂಜಿನಂತೆ ಕರಗುವದು ಇನ್ನು ಅವನು ಸತ್ತನೆನ್ನುವದರಲ್ಲೇನರ್ಥವಿದೆ ? ಆದ್ದರಿಂದ ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನಿಗೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ಭಗವಂತನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದವನಂತೆ ಬಂದಿದ್ದ ಅವನು ಭಗವಂತನೊಡನೆ ಒಂದಾಗಿಬಿಡುವನು. ಪಶುಪಕ್ಷಿಗಳು ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತಿರಬಲ್ಲವೆ ಹೊರತು ಹೀಗಾಗಲಾರವು. ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರೆ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಹೀಗಾಗಬಲ್ಲನು. ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೀಗಾದರೆ ಸಾರ್ಥಕ.

ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಹೊರಬೀಳದಿರುವ

ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಸಾವಿನ ದುಃಖವಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದಮೇಲೆಯೂ ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಅವನು ಉಳಿದವರಂತೆ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ತಲೆಗೊಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವದಕ್ಕೇನು ಸಮಾಧಾನವೆಂದರೆ ಹೊರಗಣವರಾದ ತಿಳಿಯದ ಜನರಿಗೆ ಅವನು ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವದು ನಿಜ; ದೇಹವೇ ಆತ್ಮನೆಂಬ ಅವರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನ ದೇಹವು ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ತಲೆಗೊಡುತ್ತಲೆ ಇರುವದು ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದವನು ಆ ದೇಹವನ್ನು ತಾನೆನ್ನುವವನಾಗಿರದೆ ತಾನು ಸುಖದುಃಖಗಳಿಲ್ಲದ ಇರುವಿಕೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸ್ವರೂಪನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವರಿಂದ ಆ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಅವನಿಗಿಲ್ಲ ಆ ಸುಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನು ನೋಡಿದರೂ ಅವನ ನೋಟವೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಯಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅವು ಅವನನ್ನು ತಾಕುವದಿಲ್ಲ ಆ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನು ಸತ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅವು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೈಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯವುಗಳೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ತಾಯಿಯೆಂದು ತಿಳಿದಿರುತ್ತೇವೊ ಅಂಥ ಸೀತಾದೇವಿಯನ್ನು ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಚಮತ್ಕಾರವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ರಾವಣನು ಸೆಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನೋಡುವವರು 'ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾಕೆಯ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ತುಂಟನು ಕೈ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದವರು ಒಡನೆ ತಳಮಳಗೊಂಡು ಅವನ ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೇನು ಕಾರಣ? ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವದೆಲ್ಲ ಬರೀ ತೋರಿಕೆಯೆಂದು ಗೊತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಅದನ್ನು 'ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬೀದಿಯದು ನಿಜವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಂತೆ ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಬರೀ ತೋರಿ

ಕೆಯುದೆಂದು ನೋಡುವ ನೋಟದವನ ಮೇಲೆ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಕೈ ನಡೆಯುವದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಅವು ಅವನಿಗಿಲ್ಲ. ಒರಳೊಳಗೆ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಒನಕೆಯ ಪೆಟ್ಟನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಚತುರನಂತೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಜಗತ್ತಿನ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ತಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರುವ ತಿಳಿವು ಉಳ್ಳವನ ಚತುರತೆಯು ಲೋಕಕ್ಕೇ ಬೆರಗನ್ನುಂಟುಮಾಡುವದು. ಇಂಥವನು ನರನೆ ? ನರರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಾರಾಯಣ !

ಪ್ರಮಾದದಿಂದ ಬಿದ್ದಿರುವ ಮುದ್ರಣದೋಷಗಳನ್ನು ವಾಚಕರು ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ಕೆಳಗೆ ಕಂಡಂತೆ ಮೊದಲೇ ತಿದ್ದುಕೊಂಡರೆ ಅನುಕೂಲ.

ಪುಟ	ಸಾಲು	ತಪ್ಪು	ಒಪ್ಪು
೮	೧೮	ಆದು	ಅದು
೧೦	೧೯	ಹೊದಿಕೆ	ಹೊಂದಿಕೆ
೧೧	೩	ಹೊದಿಕೆ	ಹೊಂದಿಕೆ

ನೋಡಿದರೆ ಬಿಡದೆ ಇರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ತಿಳಿಗನ್ನಡ' **ಲೇಖಕ—ಹೊಸಕೆರೆ ಚಿದಂಬರಯ್ಯ** ಸುಲಭ ಶೈಲಿ !!

ವೇದಾಂತಗ್ರಂಥಗಳು

ಆರ್ಯಧರ್ಮ ಪ್ರದೀಪ : ಹುಡುಗರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಬಿಂಬಿಸು ವಂತೆ ಹಿಂದೂಮತದ ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿವಿವರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರವಚನಗಳನ್ನೂ ಧಾರ್ಮಿಕಮಹಾಪುರು ಷರ ಉಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂ ದಲೂ ಪುಷ್ಟಿಗೊಳಿಸಿ ಪುರಾಣಪುರುಷರ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳ ದುಂದುಮಾಡಿರುವ ಗ್ರಂಥ ಇದೊಂದು ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ಕೈಗನ್ನಡಿ. Rs. 3-0-0

ಗೀತಾರ್ಥಚಂದ್ರಿಕೆ : ಇದರಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಕ್ರಮವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪದದ ಅರ್ಥದೊಡನೆ ಹಿತವೂ ಮಿತವೂ ಆದ ವಿವರಣೆಯು ರತ್ನಕ್ಕೆ ಕುಂದಣವನ್ನು ಕೆತ್ತಿದಂತೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವದು ತೂಕದ ವಿಚಾರಗಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಮೂಡುವಂತೆ ಯುಕ್ತಿ ಗಳೂ ಅನುಭವದ ಮಾತುಗಳೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿರುವವು.

Rs· 2-8-C

ಪಂಚದಶೀತತ್ತ್ವಾರ್ಥ : ವೇದಾಂತವೆಂಬ ಸಮುದ್ರದ ತಲದಲ್ಲಿ ರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮುತ್ತುರತ್ನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಇದು ಅಂಗ ಯ್ಯೊಳಕ್ಕೆ ಬರಿಸುವದು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನುರಿಯದಂಥ ಗಡುಸಾದ ವಿಚಾರಗಳೆಂಬ ಉಕ್ಕಿನ ಕಡಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಇದು ಯುಕ್ತಿಗಳ, ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಮತ್ತು ಅನುಭವದ ಮಾತುಗಳ ಹೆಣಿಗೆ ಯೊಳಗೆ ಒತ್ತೇಹಾಕಿ ರಸವನ್ನು ಚಿಮ್ಮುವ ದ್ರಾಕ್ಷೆಯಹಣ್ಣು ಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿರುವ ಸರಳವಾದ ವಚನರೂಪ.

Rs. 2-0-0

ನೋಡಿದರೆ ಬಿಡದೆ ಓದುವ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ತಿಳಿಗನ್ನಡ ! ಲೇಖಕ—ಹೊಸಕೆರೆ ಚಿದಂಬರಯ್ಯ ಸುಲಭ ಶೈಲಿ !!

ಭಗವದ್ಗೀತಾಸಾರವಿಚಾರ	....	ಬೆಲೆ ರೂ.	1	8	0
ವೇದಾಂತದ ಜೀವಾಳ	....	,,	1	8	0
ಅನುಭವಾಮೃತ	...	,,	1	8	0
ಮಾಂಡೂಕ್ಯಸಂವಾದ	....	,,	0	8	0
ಗೀತೆಯ ತಿರುಳು	.	,,	0	4	0
ಗೀತೆಯ ಕೈಗನ್ನಡಿ	....	,,	0	4	0
ಮಕ್ಕಳ ಕೈಗೀತೆ	....	,,	0	4	0

ಧರ್ಮನೀತಿಗ್ರಂಥಗಳು

ನೀತಿಗಳ ನೆಲಗಟ್ಟು	....	,,	1	8	0
ಭರತಖಂಡದ ಜೀವಜ್ಯೋತಿಗಳು..		,,	1	4	0
ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯು ತೇಜಸ್ಸು	....	,,	1	2	0
ಶ್ರೀ ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯಕಾವ್ಯ	....	,,	1	0	0
ಕೀರ್ತನಕಂಠಾಭರಣ I	...	,,	1	8	0
,, II, III, IV, V ಒಂದೊಂದಕ್ಕೆ		,,	1	0	0
ಭರತನ ಬಂಧುಪ್ರೇಮ	....	,,	0	10	0
ತಾರಾನಾಥ ತರ್ಕವಾಚಸ್ಪತಿ	....	,,	0	10	0
ಗುಣನಿರೂಪಣೆ	....	,,	0	8	0
ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಜಯ	....	,,	0	8	0
ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಆಖ್ಯಾನ....		,,	0	8	0

ಭಾರತದ ಸವಿಕಟ್ಟು	....	,,	0	12